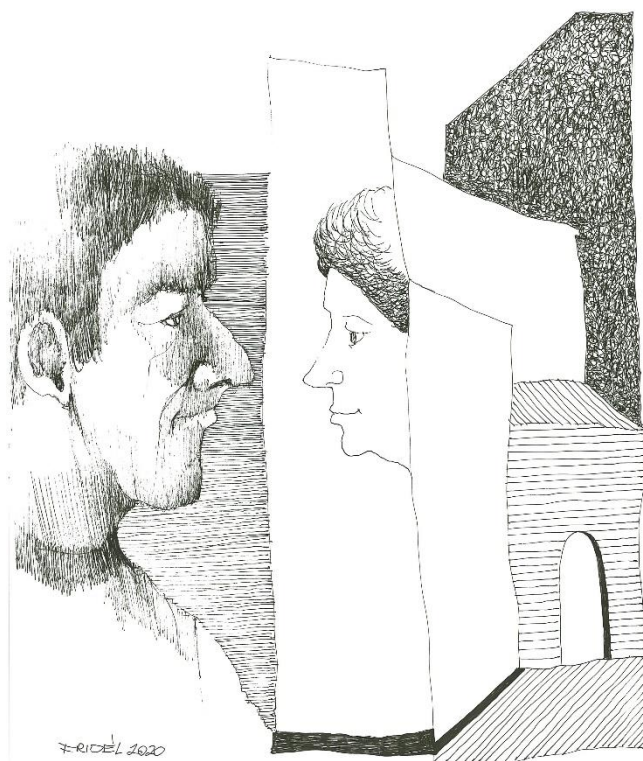

Murawski Magdolna

Konklúzió

versek

Fridél Lajos grafikáival

Murawski Magdolna

Konklúzió

versek

Fridél Lajos grafikáival

Copyright © 2025 Murawski Magdolna

Copyright © 2025 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-85-7

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brodykonyvtar.hu

Szerzői ajánlás

Újabb kötetnyi vers várja, hogy bemutassák, jóllehet tudják, tudjuk, hogy a mai világ nem éppen lírai és nem lírára éhes. Versek azért mindig születnek, mint ahogyan az embergyerekek is, akik jönnek kéretlenül, hívatlanul ebbe a közönyös világba.

A világ rendje ez: akinek meg kell születni, az meg is születik előbb vagy utóbb. S ha akad egy ember (márpedig miért is ne akadna?), aki örömmel tekint az új jövevényre, akkor már nem születtek véletlenül és értelmetlenül. Így van ez a versekkel is. Rideg, érzéketlen a világ, kevés benne az érzelem, mert erre nevelték át az embereket kéretlen érzékenyítés gyanánt. S vajon ki válik érzékenyebbé az átnevelő brigádok hatására? Az emberek egy része talán, de a legtöbbjük ragaszkodik a saját értékrendjéhez. A csápolók meg majd ellesznek valahol az újabb vereségeikkel, ha ugyan tudatosul bennük, hogy az az óra lejárt.

A költőnek mégis haladnia kell, és amint rója a távot, jobbra-balra tekintve sok olyat tapasztal, amit szívesen nélkülözne, mégse lehet. Neki az a dolga, hogy ezeket akár pillanatképeket örökítse meg, tovább lépnie csak azután lehet.

Életünknek vannak komor és derűs részei. Órái, percei, amikor a színházi álarcok valamelyike felé fordulva ajkat biggyeszt vagy fülig szalad a szája. A költemények hangulatai is ezek szerint váltakoznak, jóllehet mai világunknak legfőbb jelenlevője, valóságos lidérce a háború. Arról nem lehet eleget írni, mert addig kell mondani, hogy legyen béke, amíg a nagyokosok ránk nem hallgatnak.

Az emberélet utolsó fejezete összegzés. Az ember levonja a konzekvenciákat és valamilyen konklúzióra jut. Élettere egyúttal a másoké is, valahogyan osztozkodni kell rajta. S miközben ezt tesszük, másoknak a másfajta világával is szembesülünk. Nincs benne semmi különleges, hiszen így volt ez, mióta világ a világ. Jó esetben a szembesülés nem vezet konfliktushoz. Ahányan vagyunk, annyifélék vagyunk.

Most ezek a törött üvegcserepek tükröznek valamit a világból. Gyakran csak egy epizódját az emberlétnek, máskor univerzális a kitekintés. Közismert szereplők is kapnak egy-egy oldalt ebben a mai költői albumban: a második magyar úrhajós, Kapu Tibor, vagy a halála révén mindenki által megismert Sebestyén József. Az egyik a béke követeként volt fenn az úrben, míg a szerencsétlenebb sorsú honfitársunk megjárta egy háború sújtotta földi pokolbugyrait.

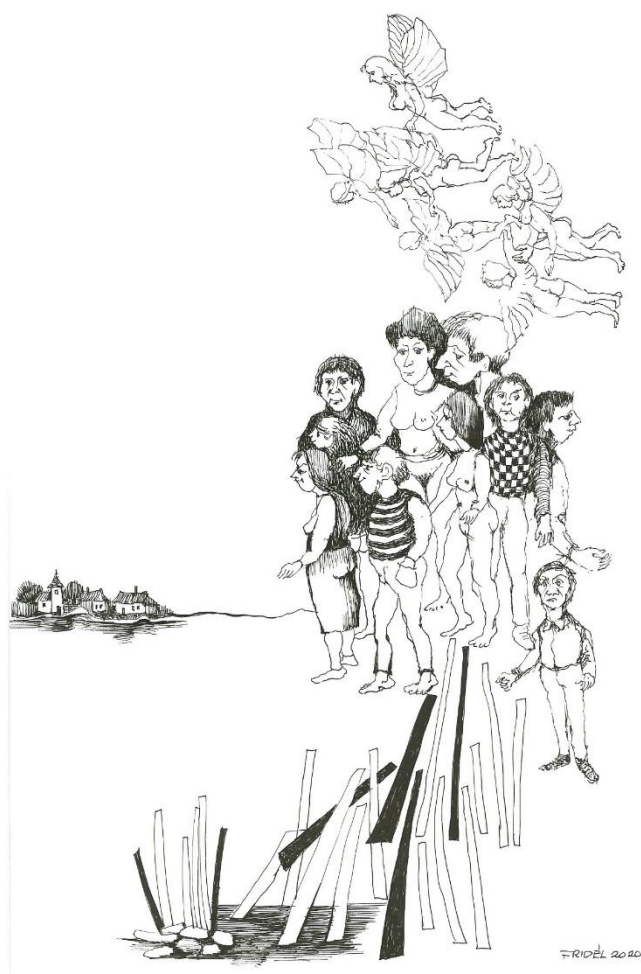
Nyári képek, a természet életerős kisugárzású teremtményei, máskor gyermekek tűnnek fel, hogy aztán el is illanjanak a nekik rendelt tér valamelyik rejtekében. Ez is sorsszerű, mint ahogy Fridél Lajos grafikáinak ihlető jelenléte is mindig a csendes alkotói órákban. S ki hinné, hogy nem szükséges fizikai formánkban találkozni ahhoz, hogy közös alkotások születhessenek? Ez is a költészet és a képzőművészet egyik csodája, egy pár évtizedes alkotói közösség, amely az Új Hevesi Napló évei alatt kezdődött.

Miközben ennek a kötetnek a prózai munkálatai folynak, talán a versek által megidézett háborús képek már el is homályosulnak. A költő éppen ebben reménykedik. Abban, hogy a riasztó képek a könyv megjelenésekor már eltűnnek és érvényüket veszítik. Mennyivel jobb, ha

a természet szépségéről lehet szonetteket írni, mint az emberiség egymás elleni gátlástalanságának epizódjait megörökíteni! De hát egyelőre nincs mit tenni, a halottakat meg kell gyászolni és a búcsúztatónak méltónak kell lenni az eltávozottakhoz.

Az utolsó fejezetben, az életet lezáró szakaszban ez is kötelességünk. A búcsúnak nem a tragédiáját éljük meg, hanem azt kívánjuk a távozóknak, hogy szenvedéseik ne térjenek vissza. Mint ahogy az emberiségnek is azt kívánjuk, hogy térjen észre és ne szegje meg naponta a Tízparancsolatot. De ha már megtette, legalább ne tegyen úgy, mintha nem tette volna meg!

Ez a kötet is összegzés. Súlyos és könnyed tapasztalatok tárháza egyben. A kettő egymást nem zárja ki, hiszen a világ is kétpólusú. Fény és árny együtt járnak, s vajon ki kérdezi meg tőlük, vajon szeretik-e egymást? Ez is egy konklúzió, egy dolgos élet konzekvenciája.

Ezt nyújtom át szeretettel és némi aggodalommal: remélem, hogy nem ragadtatják el magukat még jobban a háborúskodó felek, akik nem értik, hogy ők még a harcban is testvérek. Polüneikész és Eteoklész küzdelmét vívják. Akkor is, ha ez nem tudatosan bennük. Nekünk meg, legalább időnként, szabad pár szépséges pillanatot is megélnünk.

Lectori salutem.

Murawski Magdolna

Tudom is én

Tudom is én mire kell ez a hajtás
sok lélekszaggyatás és felfuvalkodott póza
a rongyrázó hadaknak kiknek mindegy hogy ékes próza
vagy versben elmondott érzélem súgja: pajtás
ne ropjad olyan vad dühvel mert immár telik az óra
fordul a trend és észre sem veszed merre lépnél
csak döbbsenten állsz szobornál kétséges képnél
és már időd sem maradt egy újabb fordulóra
Tudom is én kell-e még vagy fölösben
marad a lényeg és a cifra sallang hogyha
fordul az időkerék léhán pörögve és forogva
tovatúnve szélhámos fellegekben és körökben
Tudom is én hogy volna mégis jobb a lépés
amikor annyian változnak furcsa mód szerint
a szem meg fáradtan s kétkedve utánuk tekint
mert fáj a csend és gyűlik a forrongó érzés
Kellene pedig hogy minden a jóra célozva
irányozná a lépteit nemcsak dühöngve
meg hadakozva éljen ám szárnyalást mímelve
jó mázsás testtel próbálkozva úgy érne a célba
Tudom is én miért is jöttem közibük egykoron
már nem annyira mulattat ez a földi móka
s hogy nem maradtam egyiknek sem adósa
már csak a visszalépteket hajtva számolom:
Mennyi az annyi? Meddig és mióta
teszem még dolgomat? ezt senki ne kérdeje
érje be ennyivel: övék a látszat meg a lét regénye
hát vigyék csak boldogan örökös évezredek óta

Elvtársak

Drága jó tetű elvtársak

kiket ha lehet az életben többé ne lássak

Kedves jó rohadék elvtársak

mitől és mennyiből kellene még túlélnem

hogy végre megelégteljék amit én rég unok

és örüljenek ha egyszer én is vissza nem rúgok

mert túl sok volt már a jóból s ha szabadna még remélnem

a titkos aktáik mélyére én bizony ne ássak

Áldott jó parazita elvtársak

akik a pénznek örökös nimfománjai

soha semmivel nem érik be csak falnak meg falnak

hogy világgá hallatszanak nemtelen hangjai

minden féktelen tornak és orgiának

és ők ezt érzik mindörökké diadalnak

Éktelen zabáló és tobzódó elvtársak

vajon meddig tart még ez a móka?

ki dől ki előbb és elég lesz-e már a sok itóka

meg ételhegyek? no mondják már: ha elmegyek

beérik annyival vagy mások is jöjjenek velem, a társak?

Ki érti logikájukat, ha ugyan van nekik

tán csak az életet a maguk módján élvezik

és nem bánják ha más meg nagyon is bánja

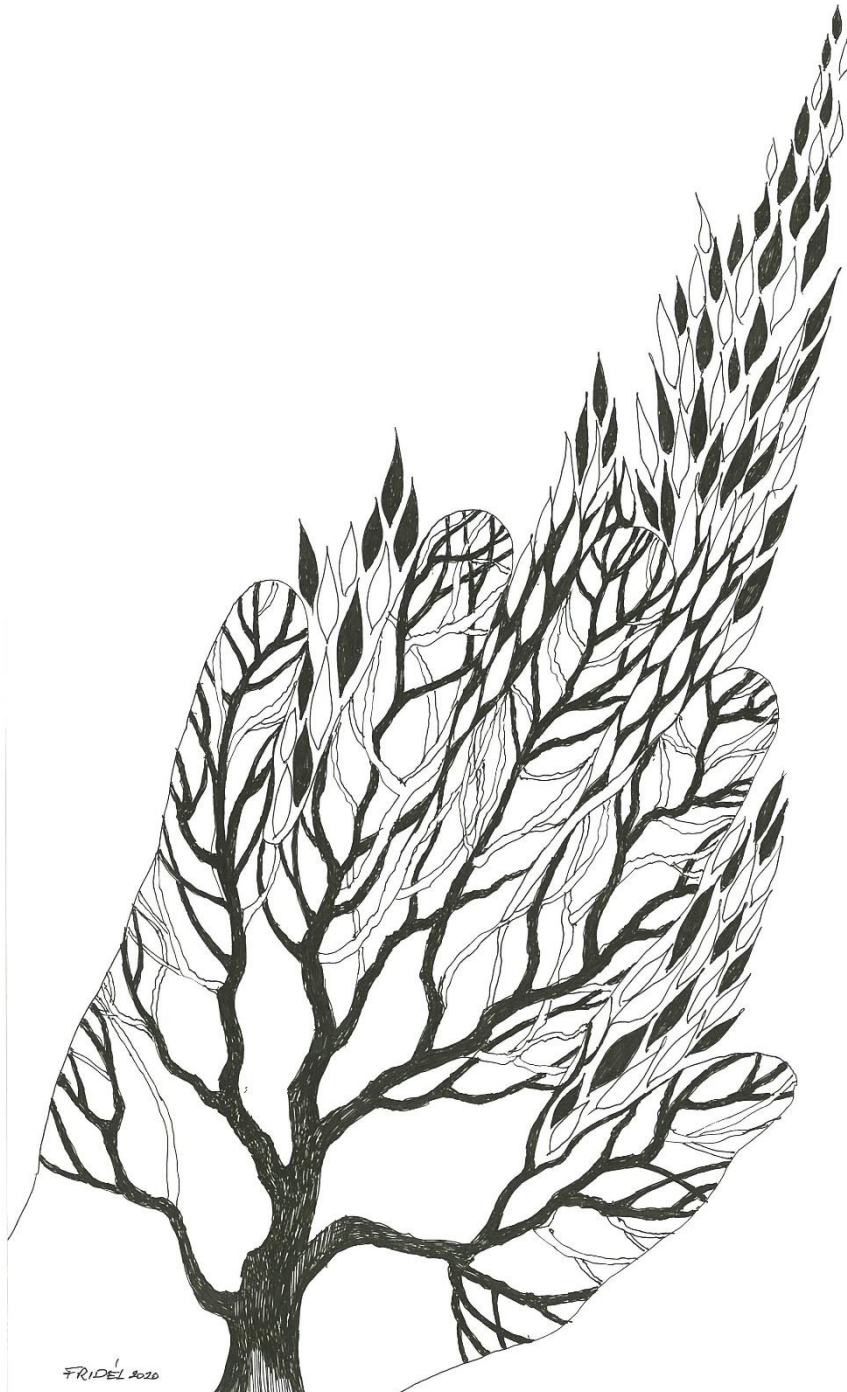
fittyet hánynak a szépséges nagyvilágra

csak hogy eztán is tobzódhassanak

csak hogy eztán is tobzódhassanak

És csak ennyi a sztori: édes jó arcátlan elvtársak

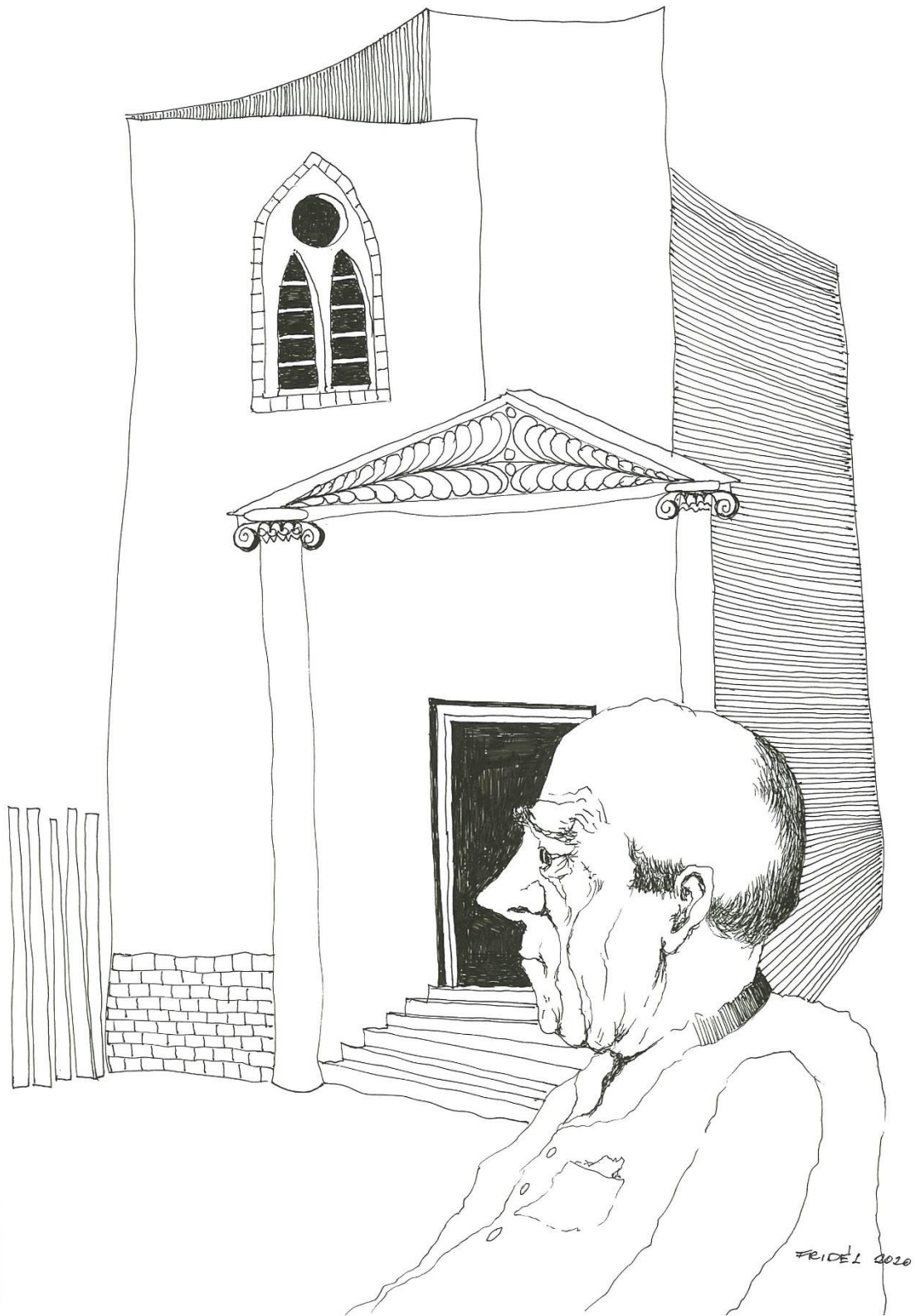
mindjárt elmúlik ez a század s vele minden hazug látszat
de kendtek mikor számolnak már végre el
mindazzal amit mások soha meg nem kaptak
kedves jó profi sikkasztó elvtársak?...

Azt mondják

Azt mondják minden rendben van
pedig nagyon is nincsen
A profi tolvajok egyre civódnak a rablott kincsen
és a győztes mindent visz nagy boldogan
Vagy talán mégse olyan boldog? Ki tudja rá a választ?
A hullarablók élete oly vidám
pörögnek erre-arra a világ nagy színpadán
és minden lélegzetük förtelmet áraszt
Azt mondják mindez nagyon is jól van
no de ki hisz már bármiben pláne tőlük
akik rég eladták elveiket és minden ősök
mert fontosabb tobzódniuk és ott lenni minden ribillióban
Minden olyan formálisan szépnek tűnő
mondják. Tartalom híján csupán a puszta forma
kong és hiányt rezeget mintha mindez jól is volna
de csupán az emberi létezés az ami megszűnő
Bennük vagy másban? Tán mindenhol ahol még épp van
valami emlék kósza árnya egy egykor-volt tájnak
melynek mélyén titkok táncolnak és ürességek fájnak
s ahol a rend: vonalak számok, térfogat meg mértan
mégse bír jelentéssel hisz lényege a semmi
de kitart még mintha mégis... mintha benne a trendek
és a jónépek mind pontosan csak arra mennek
ahol lehet hogy valakinek jó volna lenni

de csak ha azt mondják... mindig azt mondják...

Kiáradás

Nagy erős szelekkel érkezett
az üzenet és a sok felhő
Vihar nem lett csak egy zápor kerekedett
előbb egy apró örvény mely forgószéllé ha felnő
hát mindenki bánta volna azám
de nem lett csak örvénylett zúgott darabig
merengtem furcsa zörejes dallamán
melyben Isten üzen akit a nép gyakran megharagít
A szelek melyek egymással ádázul vívtak
türelmetlenül tépázták testvérbátyjukat
és még nem akartak csendes küldöncei lenni kiket erre hívtak
hát terelték tovább méltatlankodva felhő-nyájukat
De bennük és általuk zengett egy égi szózat
és valami áradt egyre áradt mint a Bibliában
írva vagyon. Általa akar a nép fia lenni jónak
de igazán nemcsak szőrmentén és általában
Áradt a Lélek és általa szállott csend a tájra
Mindenki hallgatta fülelte s aztán megtört egészen
a romlás. A rábízott lelkeket gondosan vigyázta
és csak lobogott a szent lángolásnak tűzésben
Volt aki látta más csak érezte, mondja
hogymintegy ünnepen élte át az itt járt újat
s hogy neki nem volt még ilyen csodás kalandja
s hogy a szél neki már mindenfélét a fülébe súgthat

Soha nem hallja meg a küzdőket a háborúkat
mindig csak azt az egy szózatot...

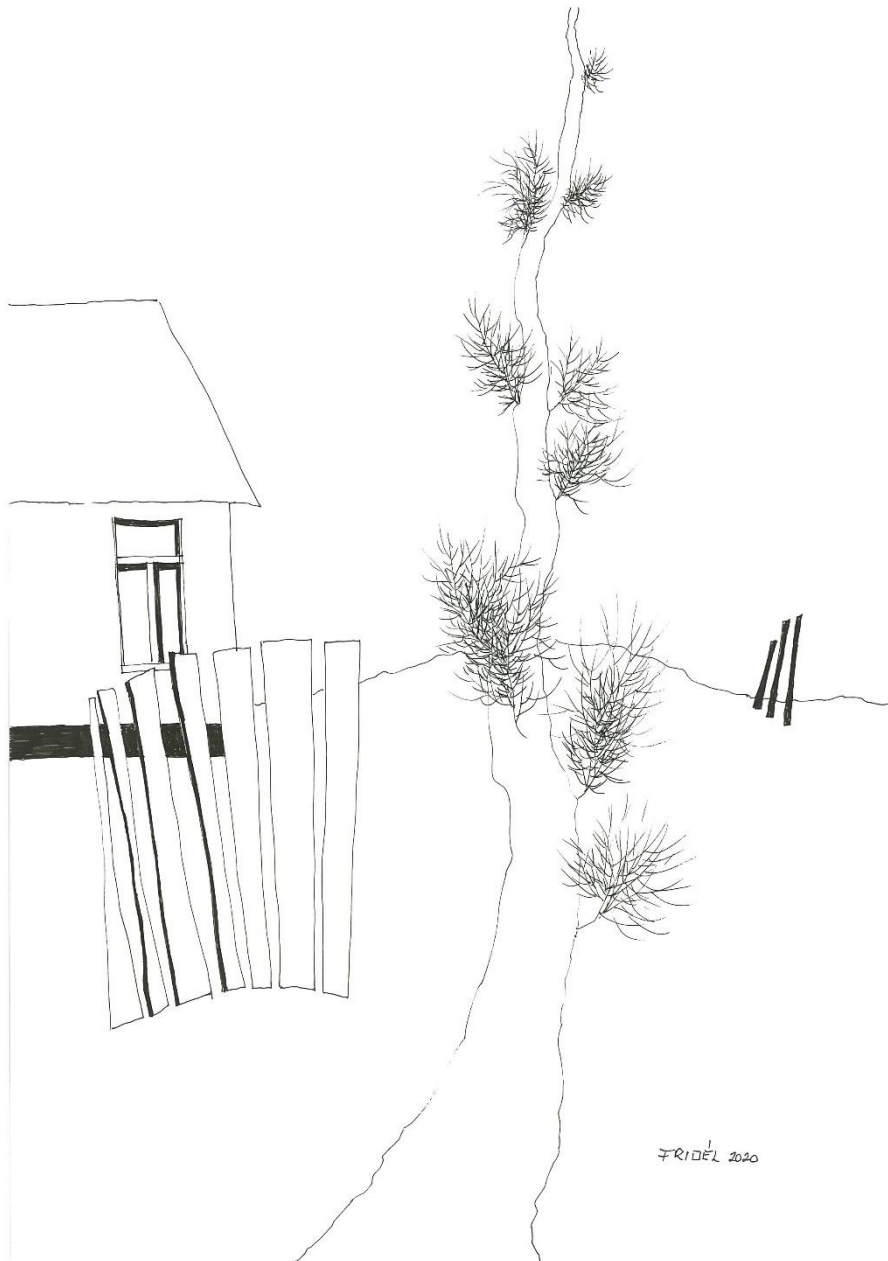
FRIDEL 2020

Végtelen

Az út, mely ránk vár, nagyjából végtelen.
Kár viszonyítani, hová és merre meg mikor.
Fő, hogy a lépteinket ne valami szenvtelen
szándék vezesse este vagy hajnal hasadtakor.
Végtelen a jóság, mely utunkon régóta segít,
és határtalan a megtartó akarat,
mely vezetgeti rosszalkodó gyermekeit,
hogy végül mindnyájan boldog révbe jussanak.
Az út egyre csak vár reánk és társainkra mind.
Végtelen sok a labirintus-csavar,
mely csábítana, hogy ne arra menj, csak őt kövesd.
Sokan élnek is csábos ajánlataival,
hogy aztán ki majd még mélyebb szakadék alján kössenek.
Az út lefelé is éppoly végtelen,
mint az ég iránt. Ezt el ne felejtse senki,
ha útját a magas éggöröknek veszi reménytelen,
bár most még úgy érzi, egyre menni kell, csak menni.
A szenvedések sora is végtelen. Nem is hinnéd,
mennyi méltatlan sorscsapás annak hűségese szegélye.
Míg egyszerre vonz a biztos rév és a kikacsintó kinnlét,
egyre feszít és szárnyaltat az életnek talmi szenvedélye.
Végtelen az űr, amelybe egykor eltávozol
és számtalan az irány, amerre indulnod szabad,
mert az a türelem, amelynek ellenében szálldosol,
mégis meghatározza lépteid és minden vágyadat.
Ha egyszer betekintést kérsz, mert hiányzik az a kékség,
amelyre tudatod egyszer vígan rácsodálkozott,

ne bánd, ha mégse kaphatod, sőt itt van már a vénség.
Úgy érzed, szinte üldöz s óhajtja: vele együtt légy te is kárhozott.
Végtelen a visszaút, amelynek stációja mind
egy-egy csapás. Vagy mégse volna ily rettenetes?
Minden hunyó szem csak őfelé tekint,
a megvalósulás mégis vonzó és különleges.

Az út végén ott vár az Isteni, a ragyogó bölcs Végtelen.
Csak hívni kell, hogy veled s általad a Teljesség maga legyen.

A lélek tükre

„A lélek tükre a beszéd”,
bár Gárdonyi ezen összeveszne Senecával,
de egyikük se veszítené eszét,
csak nézné egymást nagy elszánással,
s mivel a szem tükrét se hanyagolná, vagy tán a bölcs
is eltöprengene, hogy melyiket tegye félre,
vagy csak ráhagyná Egerben az írónál: no, tölts!
és elkvaterkázna a remetével, hogy borát tőle ne féltse.
Ha szólalsz, abban jellemed csillogtatod,
bár van, aki jobban tenné, ha mit se szólana,
mégis jobb, ha stílusod szép szókkal ragyogtatod,
hogy visszatükrözzön rád az égnek miriád csillaga.
A tiszta léleknek tiszta tükre a nyílt tekintet.
Mint hegyi forrás vizébe nézni s mélyébe látni,
olyan az élmény s hogy véletlen se int meg
érte a jó tanító, nem is kell róla annyit magyarázni.
Tükör a gyermeknek kedves szava s feléd, ha néz,
a szemét el nem kapja, ő még nem tudja mit veszíthet,
ha bátran szól s szavával regéket ígéz,
betölti reggeleinket és bágyadt kertjeinket.
Tükör, melyet feléd fordít minden gesztusa:
tőled ma is meg tegnap is ennyit tanultam.
Te rámeredsz, de tükör ragyog feléd. Nem labirintusa
vezetne félre, csak tiszta lelke hív, hogy játssz vele. A mozdulatban
kicsinyke erő. Kézen fog és már fut is, csak győzd követni.
Nagy úr a lélek. Híjával nem lehet halandó.
Nem is tudhatnál oly nagyon másokat szeretni,

s hogy ittléted szép legyen s maradandó,
csak fürdesd tekinteted a léleknek tiszta tükriben
s hozzá jól fontolt derék beszéddel
barangolj a bölcseknek ösvényeiben
hogy magad is eltelj a nagyok bölcseletével

Választani meg úgyse kell. Megvált az egyetlen leheletével.

Naponta

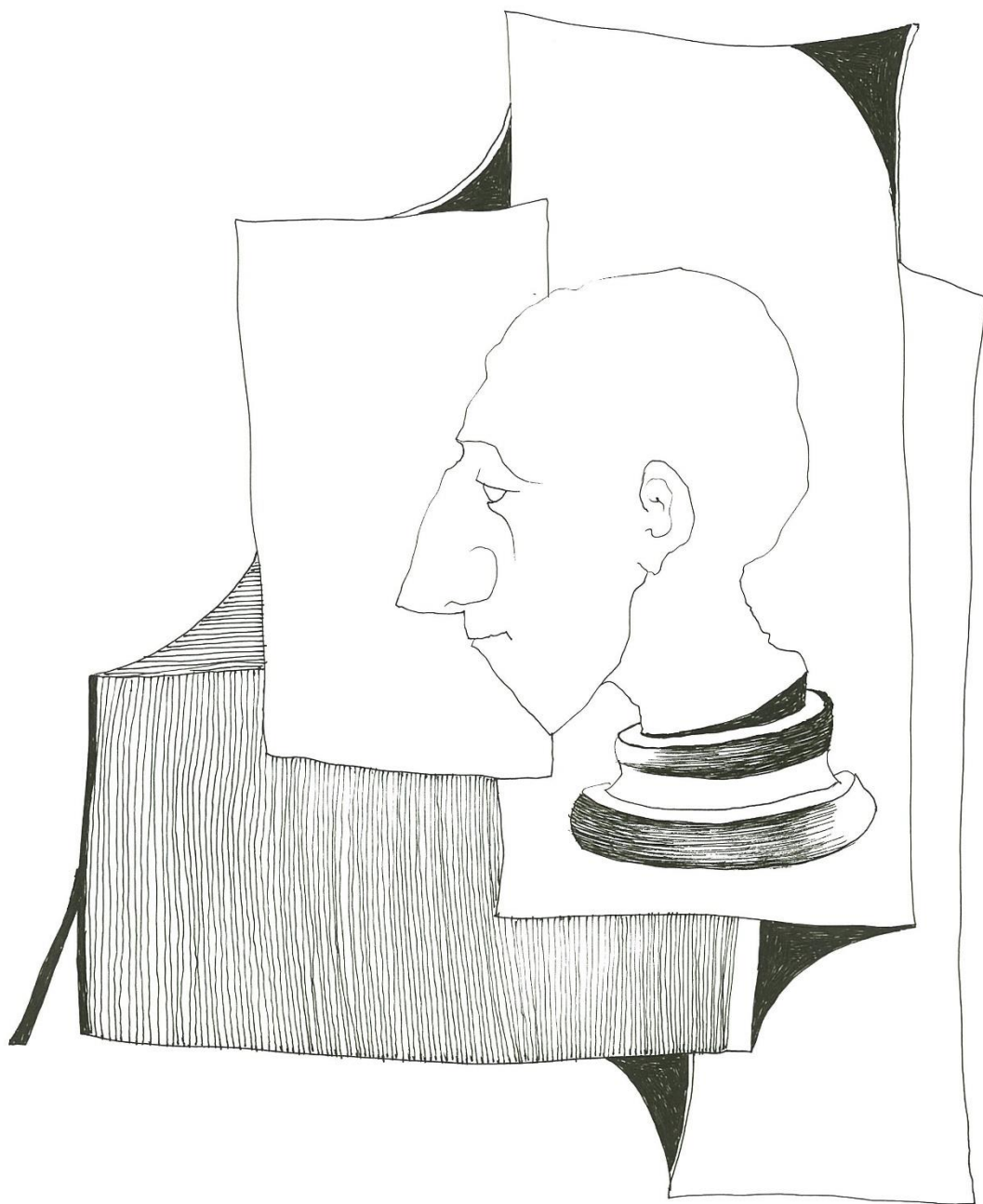
Az életünkre naponta törnek
megveszekedett háborús strómanok.
Csak gyűjtik a fegyvert, törtetnek, mellébeszélnek,
pedig átlátni rajtuk nem nehéz. Kajlák s nem láthatatlanok.
Naponta gyűjtik a perverz ötleteket.
Már a visszhangjuk is hamis, zörejes, ordenáré.
Miközben támadnak, smúzolnak, hogy kilel a hideg
minden földi jámbort, kiknek neve náluk csak málé.
Lenézett vagy, vagy lenézel másokat.
Nem kell ezt, kérem, agyonragozni.
Hallhattál róla dögivel, ó, igen, jó sokat
s ha szégyened rejtenéd, máris van, aki ki tud kacagni.
Naponta gyűlik a papírszemét,
vagy mit is beszélek, hiszen azt kinyomtatni is szégyen,
amiről sms-ekben is lehet tudni, s ha kilopják a szemét,
a plebsz csak ne háborogjon, nyámmogjon a kenyéren,
ha ugyan az is jut neki. Örüljön, hogy még élhet,
s ha ki meri nyitni a száját, majd oldalba vágják.
Tűrjön, s mint jó Tiborc, csak csendesen reméljen csupa szépet.
Fő, hogy a lázongók őt is meghunyászkodni lássák.
Naponta teszik, amit megtenni nem átallanak.
Naponta követelnek, rongy harcosai egy sosemvolt létnek
Ha mégis rájuk szólsz, máris fogja egy pribék a válladat
és elhurcol, hogy a poraid is elenyésznek,
míg ő pöffeszkedik,
míg ő pöffeszkedik...

Vidám kis barakk

Vidám kis barakk, mondták és mi
gondoltunk hozzá cifrákat máskor meg szépeket
nem is olyan könnyű mindet felidézni
csak mint a vándor ki ráérősen lépeget
valami felé és annak ki tudja az útját
aki soha senkire nem hallgat csak tart valahová?
akár hallgathatna is de csak éli a kis kalandját
vagy amit hozzágondol s néha azt se tudja merre hová...
Vidám kis barakk, mondták, s aztán sokan elhitték
hogy ennél szebbet-jobbat vágyani sem lehet
mások megverselték vagy boldogan zenélték
s épültek nagy teóriák gyűltek óriás aktahegyek
Vidámak voltunk... ó, igen, az ifjúság akkor is vidám
ha erre oka semmi sincs, de valamin csak nevetni kell
a sok szájtezés nagygyűlés meg kódolt jövőkép után
amikor a szívben a vágy az agyban a maradék értelem énekel
valami furcsa melódiát és ha barátodnak mondod
akkor talán veled mulat ő is mert jobb dolga nincs
neked meg ennyi maradt: volt egy szellemi kalandod
ami után csak hallgass és szó nélkül visszaints
Vidámak voltunk de barakkba zártan
élte ki-ki az életét, még ma is borzongunk belé
s maradt egy-két barát vagy legfeljebb hárman
érthettétek még egymást, hogy az ördög bújna belé
aki mindezt nekünk szánta meg aki élvezője volt
hogy csak úgy zengett belé az a vidám kis barakk
mert már nemcsak az élő ropta bent hanem a sok süsü holt

aki hitt bennük. Még a poraikon is hamis fények játszanak
Vidám kis barakk... talán még ma is megbújna benne
akinek élete gyatrára gyávrára sikerült, hiszed-e?
Talán ha még egyszer... ha újabb sansza lenne...
No, akkor mi is? Csak ne reménykedj, mindent ugyanúgy kezdene
mert belészikkadt a lélek vágyakat többé nem terem
csak gubbaszt szívében hatalmas úr van
vagy tán egy nagy sötét árny valami félelem
hogyan megint úgy kell... és akkor neki jaj van!
Igen, úgy, megint úgy
és mindig úgy százszor is úgy
ébren jártában s álmaiban

FRIDEL 2020

Pokoli fények

Még a pokolnak is fénye van
mert aki hozzá vonzódik s benne hisz
annak ez lehet az igazi a semmivel fel nem cserélhető
bizonyára véle van valahol s az álmaiban
vöröslő lángtenger világítja útját mely feléje visz
bár a másképp gondolkodónak ez aligha hihető
Valami vonzza és ez neki is olyan misztikus
fordítva lát akár egy furcsa lencse
amelynek dolga hogy megforgassa sugarát
annak a jól bevált rendnek mely tán kabalisztikus
s hogy még működik az igazán tiszta szerencse
bár olykor megzavarja azt is aki tisztább fényeket lát
Mi teszi mégis hogy amannak meg pokoliránt
vezet az útja az az elszántan ellenszegülő?
Mitől fordult meg tengelye s azon a világnak rendje?
s mitől örvendez annak ha másokat egyre bánt?
neki más út kell egy nagyon mélyre vezető
mely minél mélyebbre visz annál jobban a jót jelentse
annak a szegénynek akit boldoggá csakis a tévutak tesznek
csak a negatív fényt élvezi melynek hiánya egy lesz
a negatív beteljesüléssel: onnan a pokolba megy
vágyai nem mást mint felfordulást jelentnek
eszközei pedig: tagadás mákonyok és annyi szesz
hogy nem is képzeled... érdemtelenségei lefelé mélyülő hegy
Pokoli fények negatív erények hangjai egy zörej-zenének
vörösén izzanak és dörömbölve majd tompán konganak
s mintha dolguk ez volna: izzanak és izzanak

amíg fel nem csendül belőlük az a rémületes ének
amely útjukba mélyre vésve szólhat s csak vonulnak
vonulnak: fordítva menetelő rongy csapat
kiket csakis ezek a pokoli fények vonzanak

Ez a mi egünk

Ez a mi egünk, ez a büszke kék.

Mindenki csodálja fényeit, színét,

nekünk meg ez a természetes.

Csak néhány hófehér felhőgomoly bukkan eléd.

Csupán ez tart tükröt, igazat, feléd.

Általa minden fényes, szép és csodás, nemes.

Ez a mi egünk, nekünk és ránk ragyog.

Bennünket boldogít, nekünk nyújt reményt.

Általa repes a szív, hogy minden itt töltött pillanat

legendát teremt, melynek csodálói a csillagok.

Ő csak véd és fölénk borul, áthatva gazdagot s szegényt.

Teljesülést ígér veled, neked és általad.

Ez a mi egünk, kéken vagy szürkén egyként velünk

van mindig s vigaszként fehér foszlányokat bodorít.

Kápráztatja a napot is, ha megbillen olykor a kedve,

mégis ő az, akivel révbe együtt érkezünk,

még ha dühében villámokkal csapkod és hullámokat kanyarít

ormótlanul, akár egy éhes-mérges lompos nagy medve.

Kéken és szürkén vagy ritkábban feketén

ragyogjon ő, ki a Mindenható szemére

utal és aki mégis a legszebb vidáman nevetve.

Már el se töprengsz titokzatos szépséges delején

ám tudod hogy méltó mindenben az ég kegyére

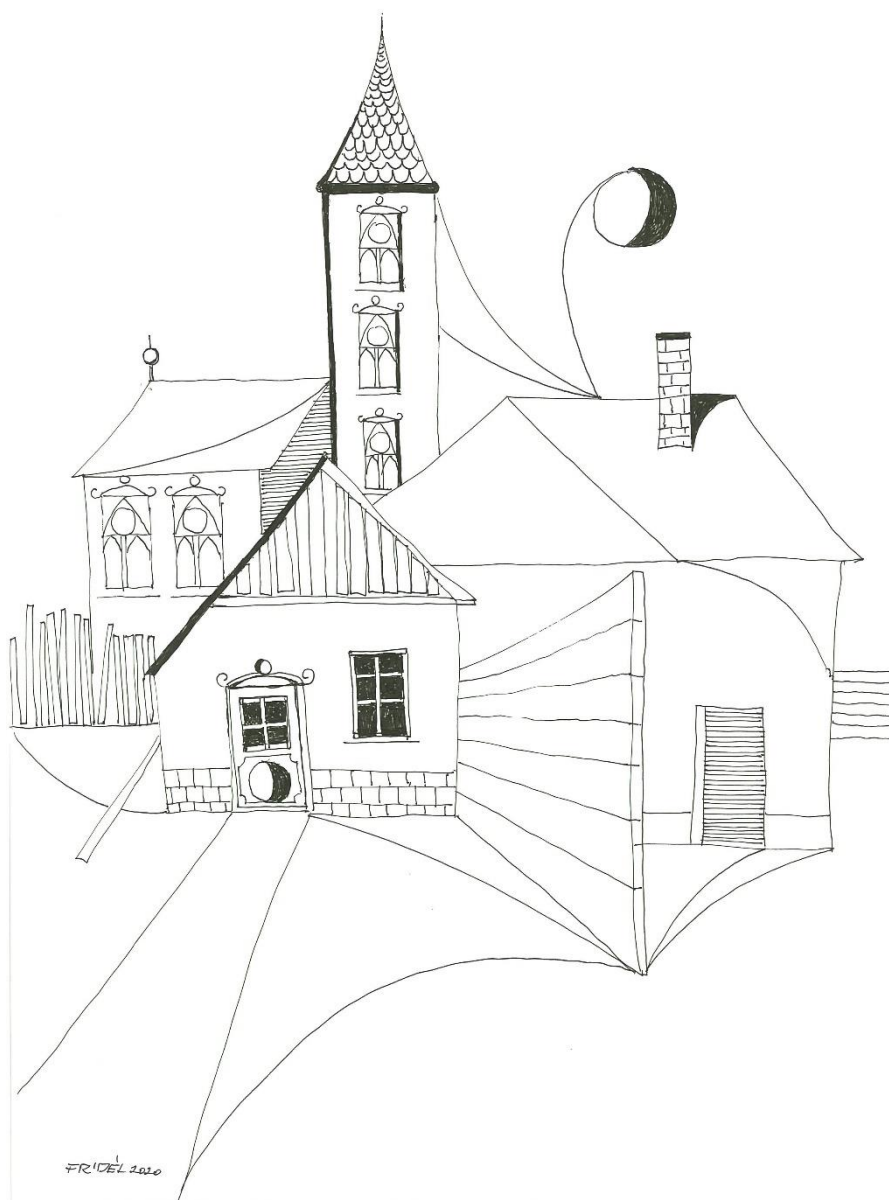
még ha hibát benne rossz kedvében valaki is keresne.

Ez a mi egünk. Rajta a mi napunk. Benne a mi jövőnk.

Lehetne szebb vagy jobb, és ha mégse kedvünkre tenne

akkor is neki szép, ki alatta látta meg először a fényt s az árnyat,

s legyen bár nyoszolyánk vérpadunk, hőségben delelőnk,
akkor is a miénk és nekünk a legszebb igazán lenne,
amilyenre az embertársak csak egyszer az életben vágnak.

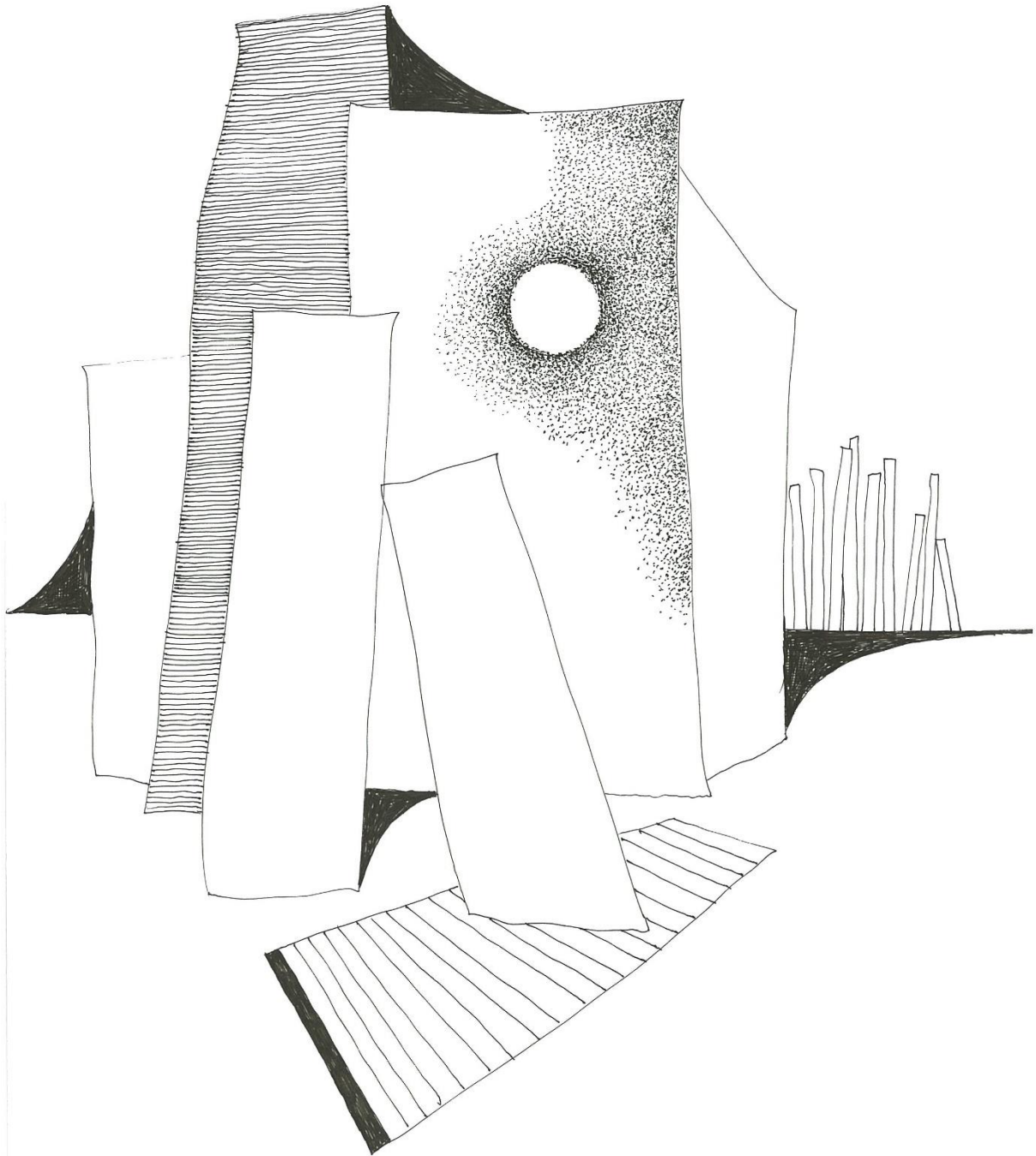
Barbárok vagyunk

Még mindig csak barbárok vagyunk
ölünk gyilkolunk hadakozunk
naponta rontjuk le amit az ősök
Isten ujjá nyomán szépnek alkottak, vateszek, hősök
Igen, egészen barbárok vagyunk
a rombolásban se éjjelünk se nappalunk
Folyik a testvérharc: mint Káin és Ábel
püfölgünk mintha így kellene, miért is hagynánk el
ezt a szokást mely ősi és a legkevésbé hősi?
minek a megjátszás üssünk csak direktbe
hogy ütlegeink zaja hasson fel egészen az egekbe
Barbár a gyermek aki már katonázik
pedig a pelusból pólyából ki alig is látszik
Barbár a szülő ki vadnak irgalmatlannak nevelte
akinek ideje vagy kedve nem maradt szeretetre
csak püfölt és szidott az eredménye ennyi:
lassan már fölösleges lesz iskolába menni
hiszen a barbársághoz nem jóság és nem ész kell
érje be mindenki a jóságos állam szeretetével
Igen, még mindig százszor is barbárok vagyunk
más bolygó kellene mert itt megölnék vagy mi gyilkolunk
Dörren az ágyú rakéták s drónok szállanak
robajok sikolyok az éjben egyre visszhangzanak
Meddig is mikor és miféle szerzet
akinek elméjén csak csúfságok kelnek?
mert már csak ez kell neki ez az igénye
ő a barbárság humusza és buja televénye
mégis hiszi: ő a teremtés csúcsa az évezred méltó regénye

Szpojler

mi itt csak békésen szpojlerezünk
nincs jobb dolgunk hát vígan keresztbe teszünk
mindenkinek aki hagyja aki ebben partner
akit nem más mint saját maga hajt fel
a mi kényünkre akik víg nagyvárosi szpojlerek
volnánk s ha úgy adódik idegen zsoldban gengszterek
folyik a móka bárki más csak az nem számít
aki nekünk bedől akit pár ócska lódítás is elámít
szpojlerkedünk gengszterkedünk
ilyen a világ s éppen nekünk
hát mit bánod te aki még gondolkodol
kokó helyett csak szép gondolatokat hozol
de minek? és kinek? ki kért meg erre?
menj bárhová de legjobb ha semerre
csak szolgálj nekünk mert úgyis arra vagy jó csak
s ha mégse tennéd majd jól nyakon csap
valaki... sej de valaki...
aki a trükköket jól ismeri...
sej de jól ismeri...

FRIDEL 2020

Búcsúzkodó

Már szinte el is szállt pedig alig volt itt
ez a nyár. Még hosszabbodnak a nappalok
de a fényben valami visszásan ragyog
átrázza rendre maradék reménykedő híveit.
Tegnap még zsenge zöld uralkodott és mára
kiégett minden: növény és rezignált ember
ki csak épp a sorsát vállalni nem mer
meg úgy általában semmit. Szégyenkezve gondol fajára.
A múltó nyárban megtörik a fény, akár a lény szemén
akár a langyossá lett vízen mert ez a végzet.
Ez az amiből az emberek nemigen kérnek
de itt van. Uralkodik éjjelén és fáradt reggelén.
Már megint múlik s aztán rájövünk: ki is marasztaná
ha egyszer távozik? Nem mondja és te se kérded
hogyminek érkezett? Vádolod s nézed
hogymisedelőzködik. Megy már világgá mintha hajtaná
az a valami amit nemcsak te nem értesz
és csak csomagol viszi a fényt meg a reményt
talán súg még pár strófát vagy egy egész költeményt
aztán elillan. Adalék lesz önnön történetéhez.

Gyűjtemény

Minden mit felhalmoztál porrá lesz talán
ha egyszer úgy dönt valamelyik marha
kinek dolga: úr lenni egy fölösleges hivatalba'
és parancsot osztani hogy öröme legyen, azám!
Minden elporlik: képek lakás még az emléked is
ha nem jó kezekbe adtad s a fiatalnak más az érték.
Más ritmus járja más égöv s legfőképp a mérték
amellyel megméretel még ha féltened is
minden értékedet. Azt mondják rá ez csak bóvli
mit is voltál oda hisz más már az élet
hiába várod hogy viszont-szeretnének
kinevetnek mert más lett közben a módi.
A gyűjteményed koszos garázsba kerül
pincébe padlásra és még jó ha csak oda
kerülhetne kukába is mert másnak ez nem csoda
hanem csak szemét. Értékrendeden az egész világ derül.
Könyvbe fóliánsokra talán ha mentened
valaki őrizné ha rá is le nem sújt a végzet
tán még egyet is értene akkor és később véled
de nem kell a klasszikus. Ma még nem is sejtenéd
milyen csúf lesz az összegzés. Talán ha később
valaki rábukkan s rácsodálkozik. Vádolhat akkor
másokat vagy magát. Ha korod nem épp aranykor
amit gyűjtöttél félrevethetik. Nekik más az elsőbb

Ellene semmit nem tehetsz. Ragyoghatsz kedvedre mégse
érdemesülsz ki a kortársaid szeszélyes kegyére.

Glória

Dicsőség és felmagasztalás akinek érdeme
ilyen komoly s mindez szépen szólna zengene
mint egy égi kórus mely angyali karként
ékes dallamot fúj együtt s egyenként
Glóriára szól most az ének
fújja mindenki mintha mindent értenének
Nincs ki elvitatná azoknak érdemét
akik a másokét mentették s nem irigyelték a másokét
mindig előre engedték a sorban a társakat
hogy ne csak ők hanem ha lehet mások is lássanak
és dicső a mindig másokért boldogan dolgozó
akit szívesen hordoz a hátán a földgolyó
dicső mindenki aki dühösen nem verekszik
inkább békén megül akkor is ha ez másoknak nem tetszik
mert keze nyomán épülnek városok
és megélnek mások is nemcsak a fegyvergyárosok
Dicső a jószándékú ember akinek célja a tiszta béke
aki nem vágyik esztelenül a nagymenők kegyére
mert hirdeti és éli a tisztas csendes békét
és nem kívánja embertársainak a végét
Hát zengjen értük a templomok mélyéről a glória
és zengje velük együtt minden megtért emberfia:
Halleluja!

Mintha...

Mintha minden szétfelé tartana
s nem az egység iránt valamerre
vágta el, űzi a változás szerelme,
mintha maradni rossz volna, semmit se hallana
abból, mi körötte van, csak mindig a vágta
kísérti-vonzza cibálja elfele innen akárhová is,
még ha kérlelnék, maradjon, nem tud, akárhány nyár is
jutna még, most nem akarná, csakis máshova járna,
csak nem ide. Lényeg a 'mintha'. Lényeg a látszat.
Valami tündöklés vagy csak annak illúziója.
Mintha várná egy új élet. Indul máris a nagy hajója
egy boldog rév felé, hol rá csupa más lelkek más sanszok várnak.
Mintha ez az egy út volna csupán. Mintha soha de semmi
nem lehetne, csak örökké másfelé menni, mert az a jó,
ha mindig változol, felöltesz mindenféle színt s nem ragyogó
jövőbe nézel, ahol tán megöl a másság, neked mégis arra kell menni.
Mintha új volna a lázadás, örök a mámor,
mintha semmi más, csak az az űr, az a távoli
lebegés hívna s vadul taszítana az itteni,
szemedben valami idegen fény vibrál és táncol.
Mintha lépnél... mintha élnél... mintha volna
értelme még annak a dacnak, ami messzire elvisz
mintha égnél, de csupa jég vagy, aki nem hisz
már semmiben s megöl a bánat, mely lelkedben dalolna
mintha úgyis... mintha mégis... mintha mintha...
szétporló lényedet nihil suhintsa...
Mintha...

Egyetlen levél

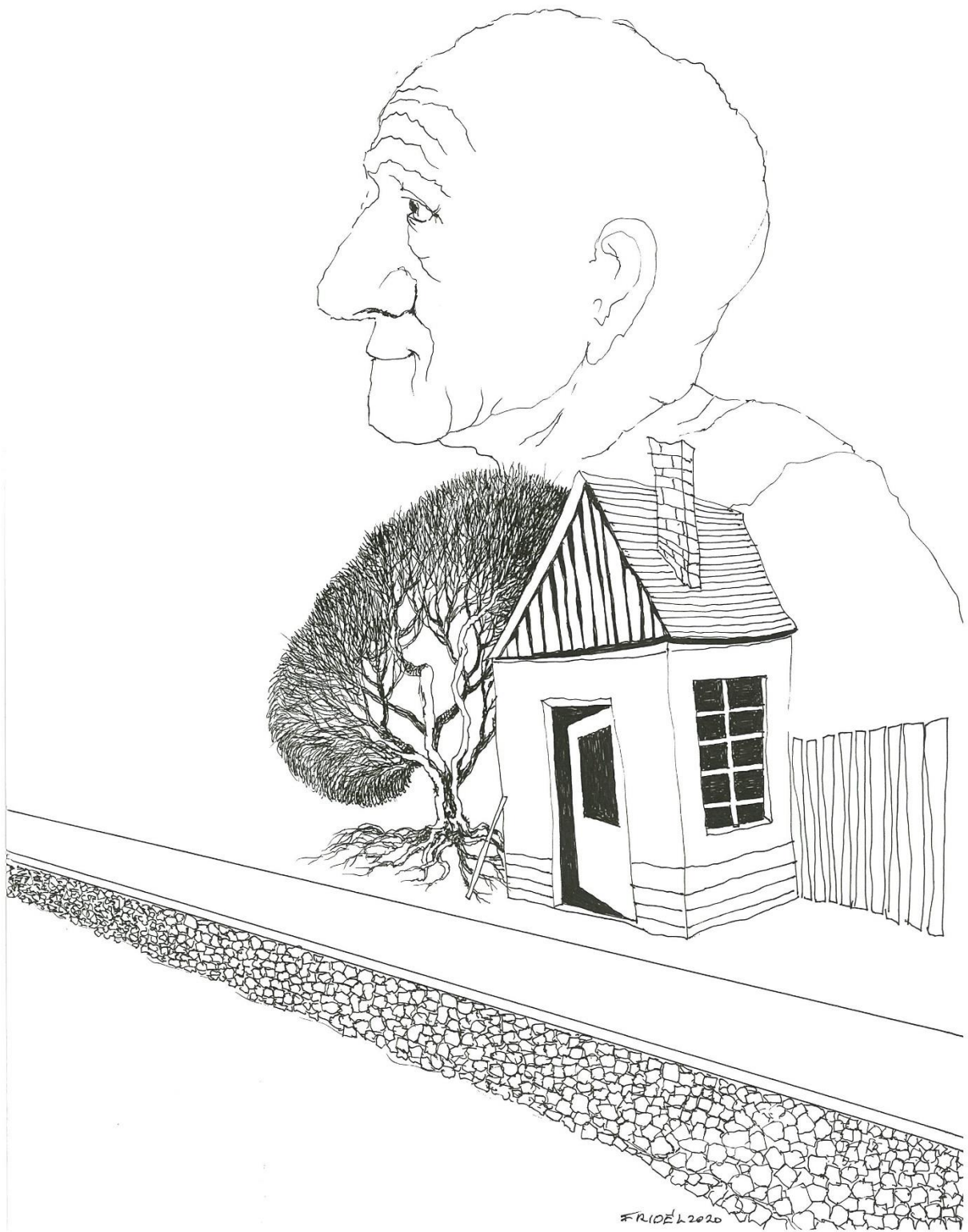
Egyetlen levél simul az asztalon
benne gyógyító erő és annyi élet
mely felfelé röpteti a lélek
útján az embert aki csak lődörög aszfaltos utakon
mégse lelte még meg azt a bizonyos
valamit amit úgy szeretne zsebre tenni
hogy azzal lehessen a mennyekbe menni
pedig csak így rabolva kéretlen nem ildomos
csak úgy nyomulva nem megy oda senki
legfeljebb képzeletben hogy neki majd minden
de minden sikerül és túllép azon a szinten
amin mások nem hát jobb lesz feledni
azt a sanszot azt a másfajta mámort
amit soha nem az anyagban lelsz, nem tudod?
szédítő köreid bármilyen sebesen futod
s hiába vedeled a gint meg a száz bort...
A levél csak hevert de nem nyúlt feléje senki
szunnyadt benne a gyógyerő hamvadt az élet
de azért még pislákkolt: szeretném ha értenének
gondolta és már vágyott máshol másokkal lenni

Aztán már semmit se vágyott. Fonnyadt magában.
Élete sansz lett. Elhullott szépség az élet viharában.

Csicsereg

apró madár az ágon csicsereg magában
nem tudom nekem szól vagy riasztja a társat
amelyik túl közelre jött és talán a máséra vágyhat
de mindez nincs benne együgyű dalában
csak mondja és mondja megint ne hidd hogy megunja
kedves mégis nekem ez az első üdvözet ma reggel
mellyel üzeni: reméli hogy az ember is felkel
és ráfigyel ez a természet szentséges szalonja
ahová bárki beléphet csak tisztelje a többi lénynek
élőhelyét mely kicsinyke vagy nagyocska ahogy jut neki
és ő csak dalocskáját fújja csicsergi zengeti
aztán ha úgy gondolja majd elrepül véget vet a kis regénynek

FRIDEL 2020

Konklúzió

Az élet valahol mégis csak élet
Minden lény szeretné hogyha értenének
s nemcsak úgy felibe-harmadába
vennének és mindent átabotába
rendeznének a nagyok a flegmák fölényesek
akiknek közelsége taszít s leginkább görényesek
vagy effélék akik tobzódnak tejben-vajban
és mindig gyorsan lelépnek minden zivatarban
ami embert érhet de nekik az is csak nulla
nem fontos hogy élve maradsz vagy leszel hullá
ők majd azt is elboltolják mi az nekik?
lényedet és mindenki másét csak nullába veszik
Az élet azért mégis csak élet
és csak az bírja végig akiben ép marad a lélek
A végcél előtt amikor sok-sok akadály lesz
és minden forduló jókora kanyart vesz
akkor botladoznak a nagy fölény-pártiak
a pártfogóik is elmaradnak mikor már nem a párt hívat
be gyatra besúgókat hogy ellened tegyen
hiába trombitálnak toronyban völgyben és hegyen
Az élet mégis csak élet így is szabad szeretni
a titkolt bűnöket meg lehet még temetni
de akkor köszönnek rájuk mikor már késő
Az Alkotó nagy szobrász. Eszköze nemcsak kalapács és véső
mindenkit megformál csak várd hogy merre fordul
s az élet: élet. Aki nem bírja szépen hát belebolondul

Mint egy csendes alkony

illatok és lágy harmatok szállnak és foszlanak
minden egy közös finomsággá rendeződik
a szem gyönyörködik és csendben elidőzik
az élményben melynek mélyén hegyek párállanak
mindez olyan észrevétlen hogy csak a szem gyanítja
hogy mégis valós mert szinte kézzel tapintható
s veled úszik el a távol végtelen messzeségbe: örök hajó
a jelen és múlt határán egy volt-idő buborékja
illatok és lágy harmatok játékot játszanak
széjjelterülnek majd újra összeállnak csendesen
általuk a Mindenség üzen kedves-szerelmesen:
nincs az a ferde kedély mely akár csak pár pillanat
erejéig is áthatolna rajta s ő oszlik-foszlik egyre
kijátszva figyelmed és az örök emberi dőrét
aki mindezek fölött áll, véli, sose kockáztatva a bőrét
csak nagy bátran mászik fel vakondhalomra és fenséges hegyre
mindez olyan akár egy csendes alkony a messzeségben
emléke tiéd és bátran újra felidézheted
mert ez legalább még tiéd: a szép emlékezet
mely veled marad: kristály a réges-réges-régiségben

Öregek

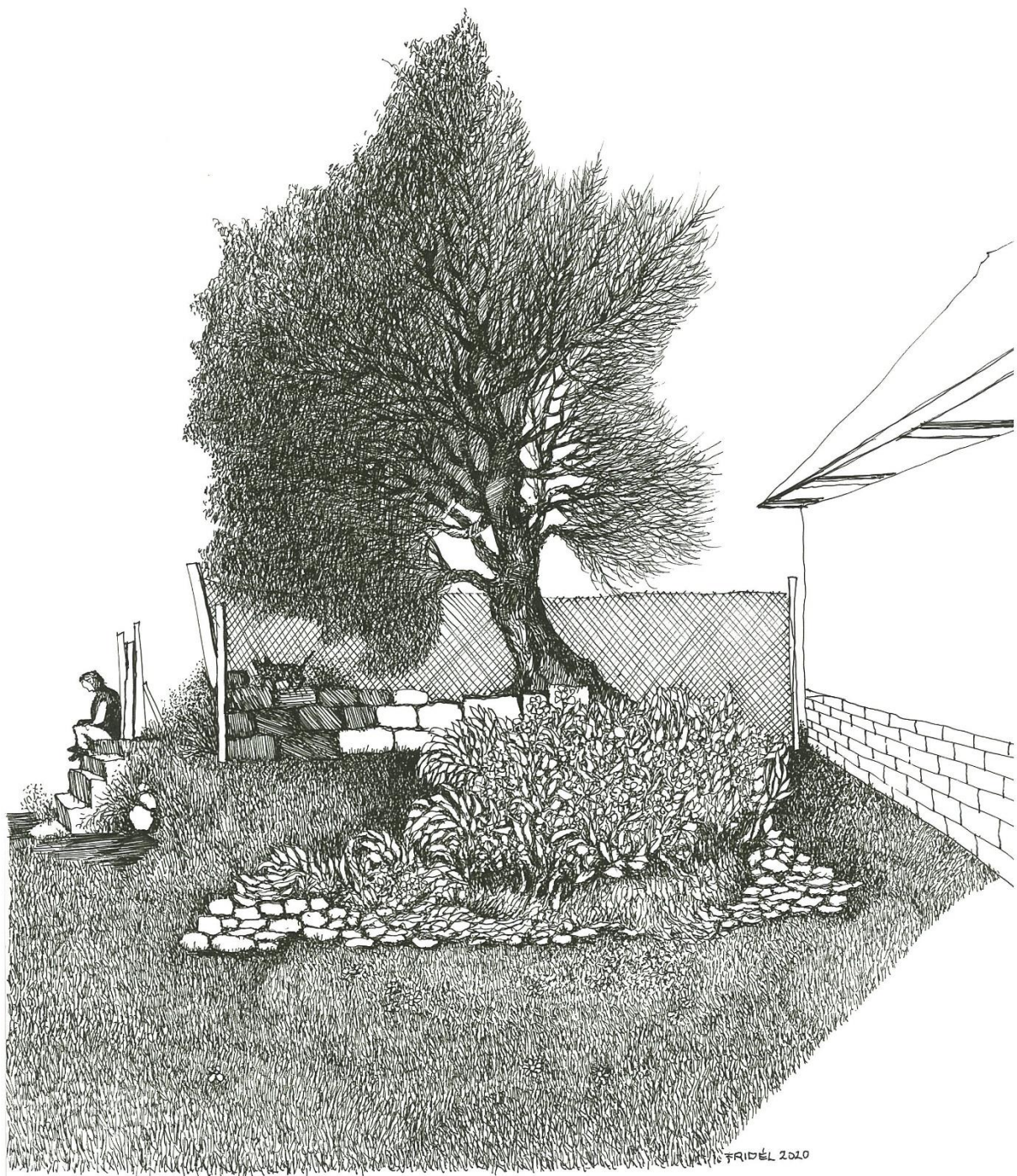
Már üldögél a test
mert nem bírja úgy a láb
nem játszana már különlegest
leadta jócskán de jócskán alább
Megtört a fény a vén szemem
azt hiszik tán a semmibe néz
pedig ha megpihen olykor a gyermekem
kedves fiatal múltat idéz
Bütykös a kéz megtörte sok dolog
vágások karcolások nyoma akár fatörzs
mélyébe vágva nevek és régi dátumok
a vén kezekre is az idő hasadékokat tört
Kihullt a haj és a maradék hófehér
bajuszka huncutul idéz emlékeket
de gondolata már nem ripők ledér
csak valami végtelen út melyre bizton vezet
Ha számol is már csak órákat perceket
nem aprózza szét fillérekre a holt időt
ha búcsúzol a keze bágyadtan integet
tán szánja is de elengedi végleg az elmenőt

FIDEL 2020

Csillagkapu

Kinyílt a csillagkapu
előtte áll egy nagy magyar tudós
ki most még csak közismert űrhajós
de már a világ így ismeri: Tibor Kapu
A csillagok fényében ott kísérletez
keze nyomán születnek űr-növények
tán még csírájuk is alig látható s nézzed:
mind csupa magyar: búza paprika retek
Mindenki büszke rá. Méltán hisz egyedi
és ő büszkén ölel magához tizenötmilliót
kik csak lentről nézhetik az újdonsült űrlakót
az embertársa nagy szenzációként emlegeti
Kinyílt a tágas ég s a csillagkapu
Fölöttünk napjában többször körbe száll
egy sebes gépezet melynek mélyében ember-madár
dolgozik. Drukkol neki tizenötmillió tanú
Naponta utána boldogan integet
a nép és a család és ő szótlanul visszaint
ahányszor láthatók vagyunk újból s megint
Csodáját őrzi boldogan a népemlékezet

Lendület

Addig tekerem a pedált
amíg tart
ez az égi svung
életem csendesebbre ha vált
addig kerüljük a bajt
ezt a csapdát az elunt
keretet és csak hajrá tovább
amíg lelked tovább vezet
és ez nem sietség
csak a vágy: haladni menni odább
hol az ember beteljesíti az életet
csupán mint az égi lenge lég
emel sodor lendít s veled
ez marad még és a tudat
szebben is befejezheted a sort
s tán szebben szólhat az éneked
tekinteted míg keresve kutat
jön egy cezúra mely mindent elolt
hogyan a sors intsen arra amire figyelem
nem mindig jut s csak ez a monoton
tekerés megmaradt csendesen szépen
akár az első zsenge szép szerelem
utolérjen városban messze dombokon
mikor hogy lehet és már eszembe se jut hogy kérjem

ez a végső lendület ez a szó mint költői szemérem
és már csak a cél vezet hogy azt még elérjem

Érzelmek cunamija

valami hömpölyög
mint szennyes ár
cunami áradás
féktelen rombolás
a víz nem áramol
és már nem is hömpölyög
nincs fodrozódó hullám
csak feltör az alvilág
hogyan megszedje áldozatait
minél többet ha lehet
és nincsen irgalom
ha akkor útjában állsz
mi ez az áradás?
ki üzen általa?
s ha már nincsen hová
mi lesz a helyes irány?
feltört ez az áradás
és az ember mint fenyegetett lény
csak reszket
minden odalett
úgy tűnik úgy is marad
amikor tombol a szennyes ár
de odafent egy fénysugár
egyetlenegy
kedvesen csillogva
megadja a választ
hogyan mindig csak felfelé

csillagok iránt

Isten iránt

valahogy így

FRIDEL 2020

Pulzár

Itt élek köztetek és mégis pulzárként küldözgetem felétek távoli jeleimet. Talán már haldoklom, de mégis fényeskedve élek, mert erre visz, vezet, vezérel az a lélek, akit soha nem láttatok, mert testbe zárva élt és a testnek megvannak a maga titkai. Üzenek és csak kevesen hallják, de mégis üzeni kell. A kortárs elismerés, a medáliák, hátlapogatások sansza nem érdek. Az is fény és csillogás, de a fenti fényekhez képest talmi, piedesztálra emelt bővli. Tapsorkán, melynek bőmbőlése mindent eltakar, ami lényeges és szép. Hová is visz az út? Az intézményesített hiúsághoz. Olyan alkalmazkodáshoz, amely dekadenciához vezet.

Aki beleesik ebbe a hibába, már csak akkor veszi észre, amikor régen letért a helyes útról. Nem a Műre koncentrálni, hanem a sikerre. A tapsokra, a közös összeröffenésekre, amelyek után nagy úrt visel a lelkében. Olyat, mint a másnaposság, melynek lényege az undor. A csömör, abból, ami túl sok volt és túlságosan ízléstelen. Bővli-pingpong, oda és vissza, amíg valaki bele nem un, vagy bele nem pusztul abba, amit ennek révén elveszített.

A pulzár-lét fényes, de végtelenül magányos. Olyan távolra került másoktól, ahonnan már valóban nehéz venni a rádiójeleket vagy egyéb üzeneteket. Ez nem jelenti azt, hogy nem lesz majd, aki megfejtse őket, de a mai világban kinek van türelme, hogy kívárra ezeket? Kinek van türelme bármihez?

A fény pedig árad és villan, máskor vibrál. Jelei olyanok, mint az élet, a távolból mégsem érthetők, csak nagyon keveseknek. Az értők mindig kevesen vannak, és bár kötelességük az, hogy érthetővé varázsolják az érthetlent, mégis mindenki kedve és türelme hozzá. Marad a pulzár-üzenetek sora, majd az enigmák útvesztője. A lelkes utódok pedig többnyire csak a bulvár anyag érdekli. Ki, kivel, hol, hogyan, stb. Miközben ezeken csámcsog, az eredeti mondandó úgy sikkad el a keze alatt, hogy szinte észre sem veszed.

Mit tehetsz hát? Mindent és semmit. Úgy semmit, hogy a kaotikus mozgású kortársaid figyelmét elkerüli, mert őket nem a lényeg érdekli, hanem mindig csak a részletek, amelyeknek a lényegre szinte semmi ráhatásuk nincs. A mindent pedig úgy teheted, hogy megpróbálsz megtanítani másoknak az isteni erők lényegét. Csak módjával, mert nem mindenki fogja érteni ezeket, és aki nem érti, mi a fontos, az könnyen visszaélhet vele, a résztudásával.

A Mester kiválasztja a tanítványokat, és azok követik, mert az a dolguk. Mikor a „mindenki” a kiválasztott, olyankor lép végső fázisába a pulzár élete. Az a látványos, amikor már mindenki felkapja a fejét, ez meg hogyan lehetséges? Eljárja végső táncát, a világ pedig ámul rajta, milyen látványos. És amikor kihuny, akkor hirtelen sötétség és csend támad, mélységes csend. Szükség van rá, mivel a kontrasztok ébresztik rá a világot arra, amit fel nem foghattak. Amikor már elszállt a varázslat, akkor kezdődik annak felfogása. Már szánják, miért nem kapcsoltak hamarabb, de a karmester leinti a zenekart és így szól: Ennyi.

És valóban ennyi.

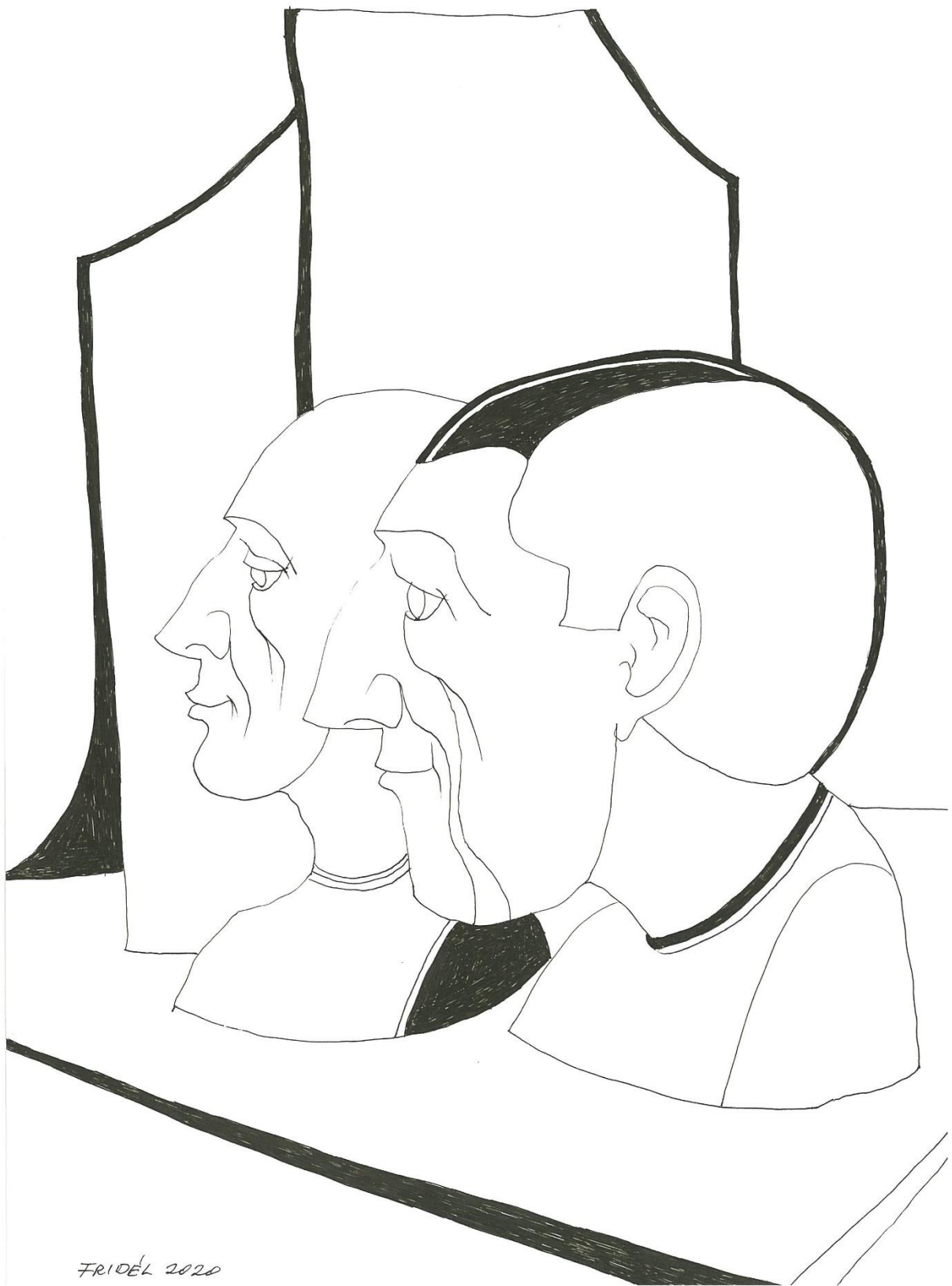

FRIDEL 2020

Megtört varázs

Megtört varázs a létnek minden apraja
és benne rejlik lényege: kicsik nagyok
Közönségük a fénylő ékes csillagok
szikrázó villanásaiknak dallama
ott pulzál és remeg szívedbe írva rég
megfejteni ma mégse tudná senkisem
a csillag-élet lényege mint életem
előtted zajlik mégis régi-régiség.

Megtört varázs a szó ha falsul hangzana
mögötte semmi sincs csak szólamok dumák
mindenki érzi: mennyire üres sumák
a hordószónok ordít s nincsen dallama
szavának. Már csak ez maradt: törött lemez
recsegve szól. Fölötte végzet lengedez.

FRIDEL 2020

Angyalok

Vigyázzák lépteid s te észre sem veszed.

Ha esnél, féltőn fognak fel, léphetsz tovább.

Mint gyermek, előtted a széles nagyvilág

s te mindezt jogos jussodként csak elszeded.

Hálára, mondd, mi késztet? volt-e egy imád,

mely értük is szól, kik vigyázzák lépteid?

Tőled csak ennyi telhet? s még ha kérne is

egy áldást rájuk szád, mondd, szívből mondanád?

Nem várnak tőled semmit. Nem azért teszik,

hogy hódolj nékik szolgamódra. Nem lehet,

hogy földi értelemmel értsd. Ők gyermeket

látnak tebenned. Égi áldás érkezik

intésüknek nyomán s te állsz és feldereng

lelkednek mélyén kósza érzés: csendje zeng.

Leskelődő

Kíváncsi szempár úgy követ nyomon,
mint kandi kisgyerek: tréfál s nevet.
Te el se hinnéd, ez hogyan lehet,
de gyorsan vált. Már nem tudod, rokon
vagy csak régi ismerős csodálhat.
Megborzongsz. Sérti kényes éltedet.
Most elhúzódnál, bár ezt nem lehet.
Míg észbe kapnál, ő tán messze járhat.
Figyelnek máskor s nem tudod, hogyan.
Ha elrejtőzöl, akkor is követ.
Nem bánja, már lenyúzná bőrödét,
s ha tiltakoznál, állná boldogan.
Foglalkozása úgy taszít, hiszed?
Felfalja s feldolgozza életed.

Nyugtalan

a percek szállnak vagy csak toporognak
veled vagy mással erjed az idő
amely elhozza vagy elvinné s nem jön elő
máskor sem vágtáznak majd nyugtalanul mocorognak
valakik akiknek árnya van veled csupán
mert nyugtalanság tartja fogva a bizonytalant
akinek lelke mélyén zaj van s játszhat hontalant
vagy világfit majd eldönti egy pihenő után
a percek szállnak nyugvás nincsen egyelőre
az élet nem hagy nyugtot ennek sem és társának se tán
ki téblábol és bolyongva halad lépteit után
s úgy hiszi hogy mindig csak a másik téved ő a dőre

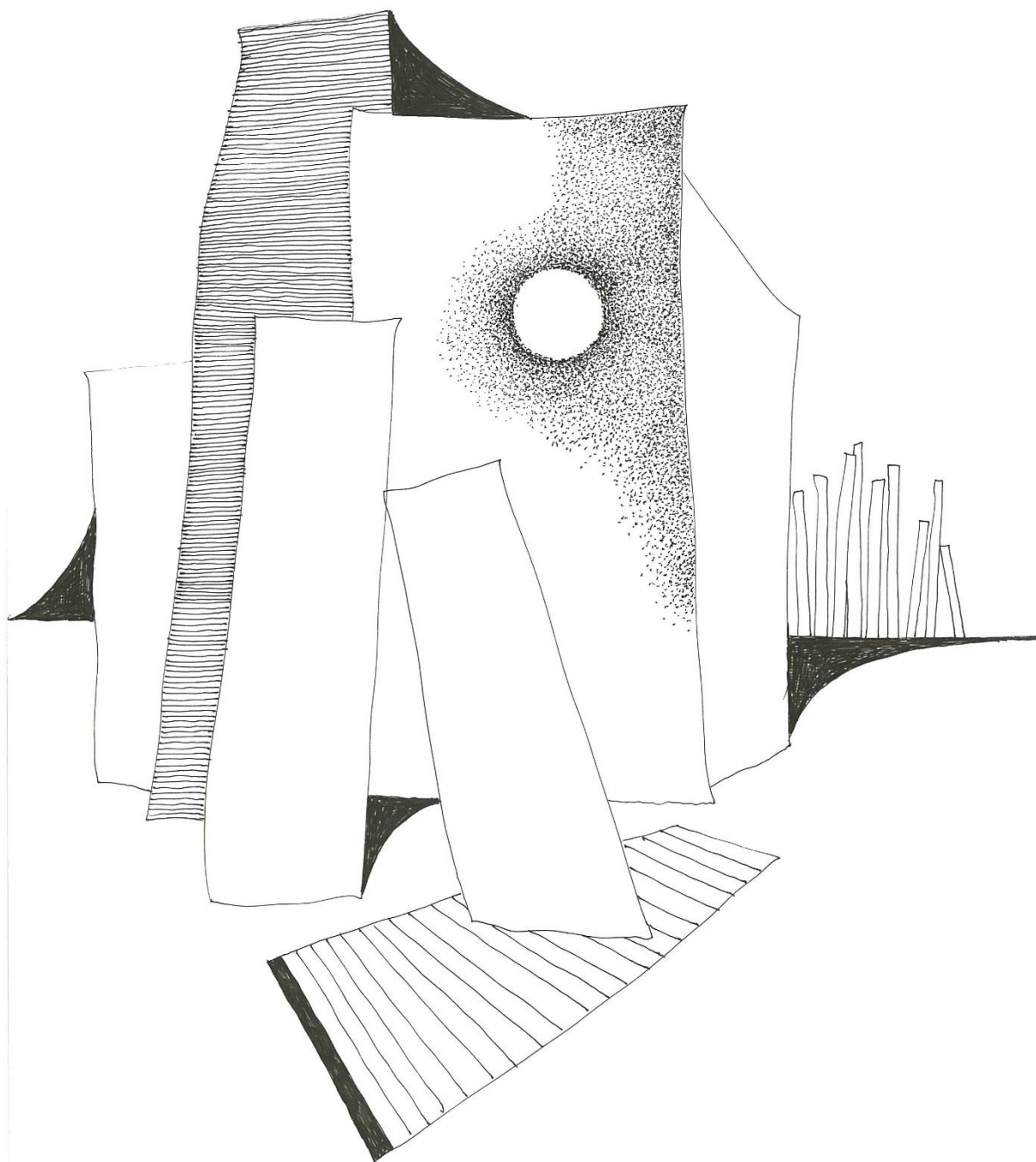
majd nyugtalanul lelnek egymásra újra úttalan
mert életük célját veszítve minden oly bizonytalan

Gyász-soroló

Gyászolom az elmenteket: Éva, Ilonka s talán már Ági
aki nem felel
na most mit lehet ilyenkor csinálni?
gyászolni s várni
akár egy néma echó
valami üvölt a csendben
hallgatom s hogy minek nem tudom
csak ezt: megint magányosabb lettem
maradtak akik maradtak
akik már nem is emlékeznek
és nem lehet velük beszélni
hová is lettetek? hol pihentek vajon?
Ilonka, Ági, Évi?
a távolból integet Pocsolyás
ő még elmondta igaz csak részben
ami köztünk maradt elmondható
hogy a nagy lépéstől féltem
neki rendes családot szántam
nem is akárhogy egészen
nem ezt a rettentő rendhagyót
amit csak fiaim bírnak
de akkor még nem tudták minek tettem ki magam:
feljelentőnek elvtársnak erőszakolónak szatírnak
Rudi is távol pihen s megérdemli tudom
maradtak velem a képek
a rajzoltak karcoltak festettek is
és pár gazdag emlék melyektől feltöltődik a lélek

szüleim sebe begyógyult úgy-ahogy
Katám mosolyát is eltemettem
nekem két nővér jutott s mindkettő elhagyott
pedig jól tudták mennyire szerettem
a kicsit és a nagyot mert így mondta Elemér bácsi:
„Mindenki nagynak születik az ég kegyelmiből...”
most ezzel is mit lehet csinálni?
mert „járván földön, föld felett egyre kisebbre női”
Elementek, el, régen, a nagy költőtársak
és a zenészek is: Beethoven Mozart Bartók
akik vezették apró ujjaim zongorán
a hősök a mindig tisztán hallók
Köröttem csend s benne távoli enyhe illat
mint kávé gőze mint virágok hűvös hajnalok
melyek köszöntik az ilyenkor még fáradtan alvót
és megcirógatják nyugvó kezünkön ujjainkat
nekik megint menni kell és mi még megvagyunk
töprengünk csoszogunk csendben elmélkedünk
amíg még itt vagyunk
amíg még leszünk
Ennyi a leltár: ez maradék életünk
A gyász majd meggyógyul ahogy a szülők után
ahogy testvérem vesztén
ahogy sorra jön
mert élni születünk és veszíteni
mindent
de mindent
nehéz lesz végleg mindet elfelejteni

FRIDEL 2020

Világszínpad

A világnak színpadán
bohócok pojják meg nagy színészek
adják az aktuális műsort
ők a mindig szerepelni készek
Nem baj ha röhögnek
nekik az kis felér a tapssal
miközben teszik magukat
mit se törődnek a népharaggal
Nekik csupán színpad a tér a lét
maszkok díszletek sminkek giccsparádé
egymást váltogatják mint klipek
nekik ez a jó ez az ócska hacacaré
Világnak színpadán kell a fény harsog a rivalda
ünnepnek ez is ünnep lehet
ki-ki elfújja szerepét
utána haza világgá francba is mehet
Ez a világ vagy másvilág
nekik egykutya szabad a vásár
piramisjátékok panamák piti lopások
mint napi táplálékuk ki- s be járkál
Nincsen megnyugvás örökké pörög-forog
velük a ringlispíl sietős lopni
s mikor a játéknak vége
tán meg se hallják: jobb lesz eltakarodni

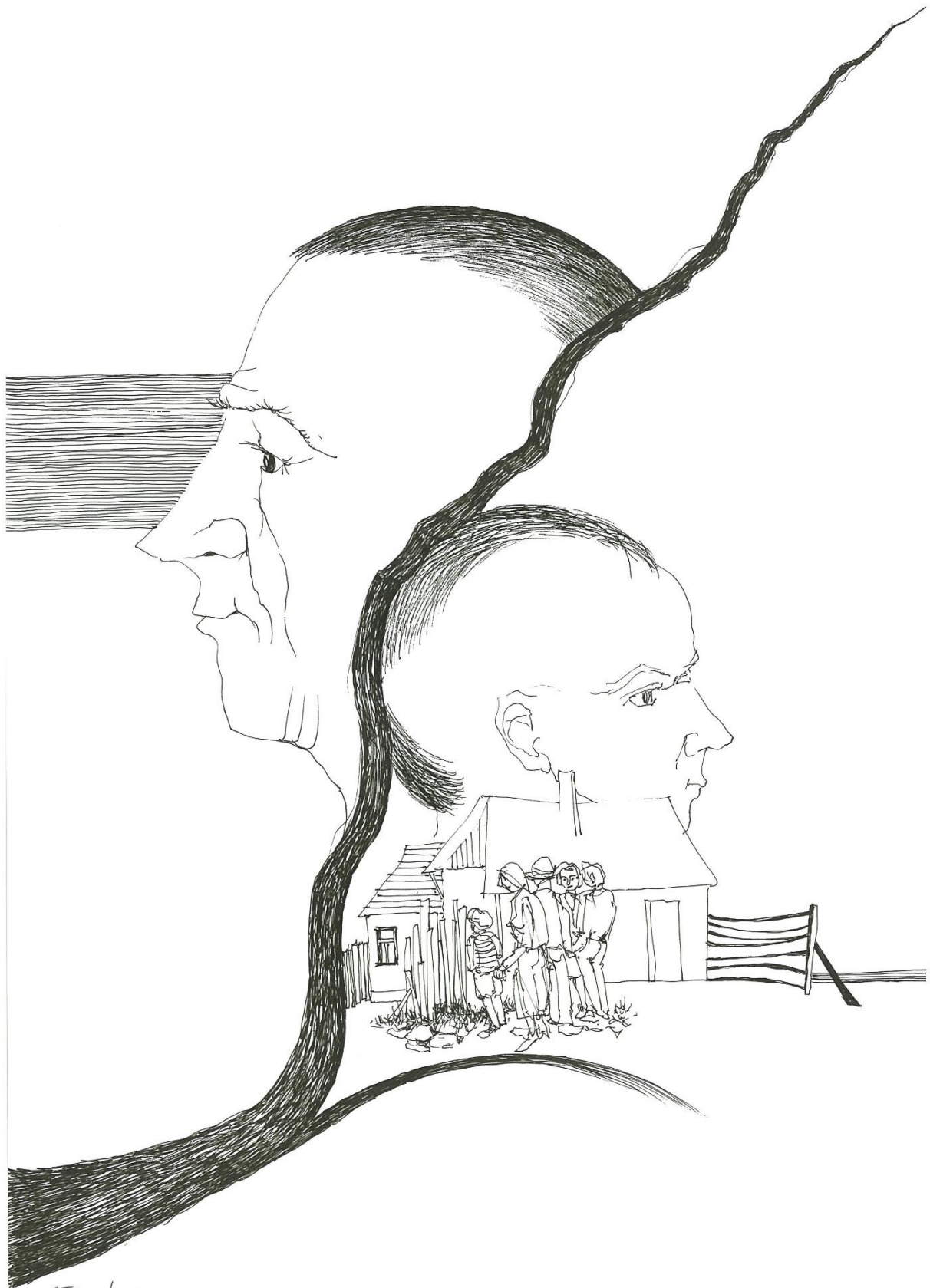
kinek-kinek bár nehezére esik végtére megnyugodni

Lázadás

fellázadtak sorra a gyarmatok
özönlik a nép amerre szem ellát
ám a bűnösök játsszák az áldozatot
ők mindig tiszták mert igazán mert hát...
terelik mindenfelé a sok kijátszott szegényt
csak tőlük messzebbre akárhová is
ígérnek jólétet édent és klassz regényt
és van aki mindezt játszaná is
hazugság-tornyokon csücsülve bamba-mód
szemlélik még nyugisan tetteik átkát
s nem hiszik: ez már szemfedőd végső altatód
lehet s a húrokon ellenségeik játsszák
azt a bizonyos cikornyás dallamot
mely tekeregve idegeket tépáz
hogyan nehezedre esik mindezt hallanod
szóval hatása nem éppen kéjgáz
tetszettek volna kevesebbet gyarmatosítani
veti oda a cinikus polgárok hada
a nagy szent szövetséget nem a vesztébe hajtani
hisz a végkifejlet nem éppen ballada
a kifosztott földek csak ontják a sok embert
nyomorát bűját-baját hozza mind orvosolni
eláraszt szárazföldet és végtelen tengert
s aki mindezt kitervelte most lapít a sok okostóni

mert megoldás nincs a Föld közös belőle egy van
rajta kellene szépen megférti de nemcsak álmainkban

FRIDEL 2020

Tudomány

Megáll a tudomány

mert néha ez a dolga: megállni percre

nincs ebben semmi különös

csak a formája sikerült nyakatekertre

Megáll a tudomány és megint jönnek a harcok

kéretlenül hisz ki vágyik reá

nyugalom nincs csak hajsza és hajsza

és nincs aki mindezt szívesen hallaná

Megáll a tudomány

a sorsok rendezői is csak egyet tudnak

jól-rosszul tákolni ember-sorsokat

elpocsékolni embermilliókat

Megáll és még mindig ácsorog

ez az ócska verkli: az élet-játszma

hová is lennének áj-váj nélküle?

a legnagyobb felforgató hát a béke barátja?

Megáll a tudomány

mert végleg kettészakadtunk

fair play vagy dühödt verekedés

úgy hiszik nincs más ennyi a dolgunk

Megállt a tudomány

már nem ez a tét: ölni vagy élni

végül úgyis betemet valami beszéd

annak szavát kellene úgy remélni?

Remek a tudomány

s csak éljenek a derék drótostótok

akik összetákolják nekünk a politikát
vagy amit rejtenek titkos fiókok-
nak mélyén papírra nyomtatva-írva
egy régi történet szavai zagyvák
mert rég elfeledték amit mondanál
s a szókimondókra kiadva rég a fatvák
Megáll a tudomány
fiai-lányai védtelen árvák
minden szó hiába már jóllehet szükséges
s végül a zárszót hiába várják

a mindenese és a szökött rabok
az értelem halott s holnap tán én is mindent itthagynak

FRIDEL 2020

Csendben

most minden rendben
folyik múlnak az órák
mintha volna még tétje
mindenki teszi a dolgát
csak néha zúg a gép
vagy átszüremlik valami lárma
alszik a nép fejét letakarva
álmában valaki lépteit vigyázza
csendben kúszik az árnyék
s mögötte más is aki őt lesi
csitítgatnák egymást a népek
de nem lehet mert csontját őrlési
az a másik a cudar a folyton harc-csináló
aki másoktól sose nyughat
felforgat népet várost rendeket
békéről nem tud és nem is tudhat
csendben maradnak mást nem tehetnek
zenél a csend meg a béke réve
valahol mindig keresnek
valamit s nemcsak ma hanem már annyi éve
nyugalom? meglehet a választ ki tudja?
talán az ősök azok a hallgatók
érveik is tán régen eltemetve
ők a példák mégis-mégis boldogtalanok
leszállt a csend s vele a béke
a világ megbúvik halkán benne
míg sóhajt és csendesen szuszog

beleálmodja magát a végtelenbe

mert ez a világnak rendje

a nyugvó alvó emberek tehetetlen csendje

FRIDEL 2020

Emberrablók

Vadállattá lett egykor emberi lények
támadják a mindig védtelent
s közben ők maguk is rettegnek félnek
hogy ott kötnek ki abban a bizonyosban lent
Megtámadják a gyanútlan járókelőt
a buszon utazót vagy a kutyát sétáltatót
nem kímélnék fiataalt öreget gyenge nőt
csak fogják és viszik a most még elhurcolhatót
A béke távoli remény vagy tán az sem, egy álom
folyik az utcai harc védtelen civilek ellen
mert már egyikük se tudja mit csináljon
szökjön üssön vissza vagy ő is feljelentsen?
Vasdorongokkal verték Sebestyén Józsefet
akinek mindössze annyi volt a bűne
hogy családjával élni akart mégse lehetett
csak verték és rúgták hogy előlük el ne tűnne
Belehalt nem volt kímélet. Neve fáklya és mementó
hogy világítsa ama pokoli sötétben
ahol sorszám az emberélet. Hajlandó nem hajlandó
csak haljon meg engedelmesen utcán vagy csatatéren
Térdelt s nem kímélték. Éhes az emberdaráló
naponta etetni kell mert az örültek így akarják
hogy a halál járjon köztetek az a vígan kaszáló
s a kiszemelteket fogukat hagyják ott bárha megtagadnák
ezt a végső szolgálatot. Mammonnak? Banknak? Fő-kuplerosnak?
Emberárusnak? Kincsekkel vígan kereskedőknek?
Olyanokkal akik nagy-nagy pénzeket tisztára mosnak

majd teszik magukat elitnek rém előkelőknek
Szabad a vásár, mondják. Szabad? De csak addig
amíg a harc dúl még s mind a fűbe nem harapnak
míg a karjuk fáradtan a mélybe nem hanyatlik
De a főbűnösök váltig tagadnak s megint tagadnak

majd ők is buknak nagyot a mélybe
onnantól szájuk és kinyújtott markuk hiába is kérne
pedig csak ennyit kellett volna mondaniuk: béke

Még mindig...

Még mindig az a nóta járja
hogy az egyiknek húznia kell a rövidebbet
a másik a csököttebb a legnagyobbak jóbarátja
másokat meg se lát tőle akár nem is lehetnek
Unalmas műsor meg kell adni unjuk
hogy nekünk rabszolgasorsot szánnak
hiába tiszta a sor lépéseiket előre tudjuk
mintha nem is lennénk és mégis: kitéve kacagásnak
Ha mást dalolnánk a vén karmester csak leint:
ne is folytasd! a te műsorodnak vége
sorsod a hallgatás s ha mégis megszólalnál megint
kipenderítenek a vesztesek szürke terére
Még mindig ez a műsor benne változás nincsen
ismét lapoznak kőkemény a partitúra
most megtanulhatod: holnap is lesz aki leintsen
majd tápázkodhatsz erre nincsen semmi kúra
A műsor unalmát hiába is említenéd annak rendje örök
vonulsz vagy földön kúszol megverten úgyse látják
s a távolban megpendülnek ékes délkörök
dicsőiségedet mégis hiába áhítják s várják

szigorúan szaladnak fel a szemöldökök
lehull a lepel és te elmúlsz s csak szállnak a hulló kártyák
és mégis unalmas mindez. Nincsenek akik ezt megáldják

FRIDEL 2020

Világos

A rendszer olyan világos, minden érthető, mondják. Te mégis kétkedsz. Nincsenek új erők, hogy helyére kerüljön, amit nem értettél, hiába tipródsz, szenvedsz. Világos, mégis zavaros. Ki tudja erre a választ? Élednek benned tán energiák, mégse látsz tisztán, mert mindez visszahúzza s fáraszt. Világos a rendszer, amely sorsodat határozni sose lusta. Világos a rend, amely csak virtuális, de valahogy működik, minden eleme járt útjait futja. Világos. Már túlságosan is az. A lábad tétován keresi a lehetséges útját, de még az irányt se tudja, hát téblábolosz, aztán lődörögsz, mert lófrálni könnyebb, mint túl lenni mindenben s lenni inkább odaát.

Mikor világos minden, a fény kapui megnyílnak s léphetsz, utadnak vége. Árad a fény és senki nem vitatja, hogy az valódi fény s nem valamelyik dafke-bajnok tenyerén kinőtt kelevény. A lépés, az átlépés aktusa vonz és szorongásra készítet. Egyszerre repes és torpan benned a lélek, mert egészséges jellege ez: olykor egyszerűbb azt mondani, félek. Már nem is a bizonyos vagy a bizonytalan út megléte bánthat. Meg fogod tenni, mert a te utad, nemcsak afféle mutatvány, kétséges látszat.

A lépések sorjáznak, talán csak körkörösén, nem szerteszét, vaktában vagy egyébként. Vonz és taszít a sansz, hogy most átesel azon a bizonyos dolgon, s nem lesz, aki visszatartson vagy mérgesen ellened rontson. Észre se vetted, hogy távolodtál tőle és tőlük, gyötör a látszat. Most ne nézz vissza, mert gyilkos nézésük csak sérthet, gyötörhet és bánthat. Valaki hív és te először nem ismered fel a hangját. Még egyszer hív és már lépsz, felejtet szívednek minden baját és fojtott haragját. A kötődés csak fog és nem állhatsz neki ellen. Valami hajt s te lábadnak szólsz, hogy most már merre is menjen.

Az út maga bizonyos. Léted és nemléted a bizonyosság. Olyan, mint lépni rózsaszirmokon, furcsa, gyöngéd érzés, maga a boldogság. Játszik veled és te követed, miért is ne tennéd? Mire eddig jutottál, már épp ez az, és te biztosan szeretnéd. Világos az út és világos a rend, s benne a biztos béke. Bár minden illékony, úgy tűnik, mégis ez lesz lelkednek végső menedéke. Hát siess, mert elveszni hagyni kár lenne, rég megharcoltál érte. Ha nem tennéd, megbánnád, értéke, java, mindene veszne el, és neked kell az a béke, az a tiszta és sugaras, szépséges égi béke, csodája, szerelme, kegyes világa, tündéri, varázsos helye, menedéke. Csak bátran lépj, mert vágyod, hogy így legyen vége.

Ez a tündéri, jóságos, varázsos, égi béke.

Benne minden világos. Kár, hogy nem mindenki látja, óhajtja, ahelyett, hogy félne.

Körötte a tér, sőt még a lég is illatos, virágos. Csoda ez, mit minden lélek magának kérne, ha egyszer valaha a nyomába érne...

Késhegyen

késhegyen táncolók lejtének
valami sátáni táncot
keringőt? tangót? tvisztet?
mindegy csak egyre járnak mint akinek talpa viszket
csak hordják magukat és mindent felejtnek
áthágva minden keretet ledobva láncot
fékevesztett ez a csúrdöngölő
követni képtelen s lehetetlen
de ők mégis csak ropják
agyonütik az időt vagy csak lopják
lépteik szállnak nincs köztük túrtőztető
mert a szilaj tánc viszi tovább s egy se engedetlen
késhegyen táncol a népség
észre tán nem is veszi
amíg dobban a dob és a lépés cifra
topognak kopognak és az egésznek nyitja
nem más mint maga a szépség
ezt űzi ezt mind egyre keresi
késhegyen futnak és múlnak a percek
az izgalom szinte az egekig hat
sípok és tépett húrok zengik: ez az ének
azoknak szól akik még kellenének
ám a szándék most halkul akár a szű perceg
nem hagyja békén illanó álmainkat

a végére pont kerül akár a hideg zuhany hat
elaltatja végleg vágyainkat álmainkat

FRIDEL 2020

Bürokrácia

Akár a könyvhegyek
aktahegyek tornyosulnak
bennük annyi a betű
azt ugyan nem tudják minek
s hogy a tévedések mikor módosulnak
csupán az aranyköpés az mind aranyveretű
Tintanyalók és ködcsomagolók
lelkesen végzik mindhalálig
mindazt ami nekik ott előírva van
ők egyben hagyomány és rongy harácsolók
a helyükbe ugyan komolyan ki vágják?
ki nyálná a tintát helyettük boldogan?
Minden szavukhoz külön jelentés társul
kár volna teljesen kibogozni
ideje annyi senkinek nem lehet
és nem versengene velük rongy galádul
a szavak értelmét ki tudná már visszahozni?
s ki pótolná a jeleket? hová tűnt minden ékezet?
Élünk ebben a rossz anarchiában
mert aki szervezi az roppantul élvezi
hogy a köznéppel naponta többször is kiszúr
s nemcsak kicsit hanem folyton és általában
a kötelességeit tőle senki fel nem kérdezi
úgy hiszi ő mostan nagyvezér és korlátlan hadúr
Még nem tudják az ő életük is centire kimérve
csak majd a nyisszantás jelzi: nincs tovább
onnantól nincs visszaút se most se akkor

ne hivatkozzanak onnantól senki életére
ahová tartanak az már jóval odább
található s ha még egyszer odatalálnak
véletlenül vagy direkt nem tudni hol van
az a nekik szánt testreszabott valamicske
amin már sötét kezek matatnak és babrálnak
általában vagy valahogyan ébren és álmaikban
rongyos betűkké foszlott a sok rossz szövegecske

A bürokrácia halála a túlszabályozás
a kígyó ön-farkába harap ez az átváltozás
mindent megmagyaráz: ez az átok és áldomás

Áhítat

Csupán egy szelet kenyér
de oly friss és illatos
egy darabka gyermekkézben is elfér
s ahogy megkóstolja látványa mindent megér
A rohanó kornak kedves gyermeke
hogyan is tudja mindezt szertartássá tenni?
hogy nemcsak kóstolja hanem tudja méltón szájához venni
s te csak nézed bár nem is kellene
Talán új az íz amely áhítatra készíti
az ifjú lelket mely akár az áldozáskor
vagy úrvacsorakor kaphatja s ő nézi és emészt
forgatja megkóstolja és csak nézi nézi
Mint távol földön egyszerű emberek
akiknek nem jut mindennap kenyér
s ha kapják úgy veszik ők is mint gyermekek
minden darabja ünneppel felér
Nekik mindez még áhítat
szertartás mellyel méltón megszentelheti
a gyermek és a bennszülött kit az érzés átítat
s századok telnek el míg felfogják s elég várni csak
hogy ünnep a lét ha tisztán fogadod
azzá teszi a lelki tisztaság
ha egy falat kenyérért a lelked átadod
az érzésnek s tán eónok fogadnak vagy csak századod

mely gyatrán öldököl de benne tiszta a gyermek
kinek áhítatában az ősök és a ma egymásra lelnek

Karikázó

lépések egyre furábbak és nehezek
forgatják maguk után a kíváncsi szemeket
kopogós ropogós régi-régi tánc

aki legény mind eszerint járja
figyelik lányok: ez a lépések talánya
jobbra-balra s végül körbe is

ki ha nem az a legjobb táncos
akinek lába most pörgős szárnyként szálldos
kopogós ropogós régi-régi tánc

járják egyre vígabban s szédülten
leányok nézik pirulva s révülten
ez a tánc ez a tánc a legjobbaké

karikázva koppantva dobogva és csattintva
járják egyre fittyentve ujjal pattintva
de szilaj de heves ez a régi tánc

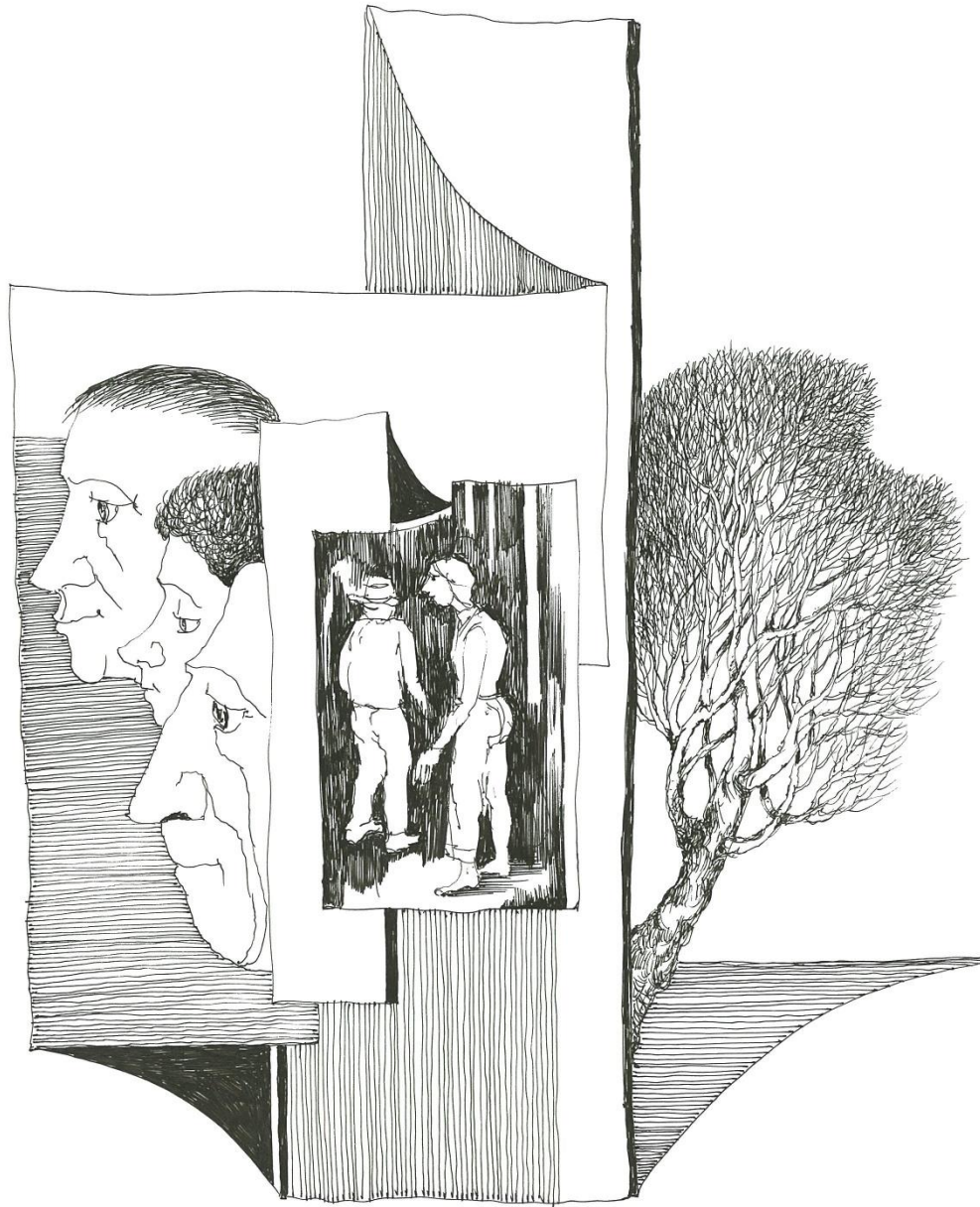
megnézed s megtanulod a módját
viseled a rangját s ha megszólják
akkor is karikás karikás a tánc

ha nem tudod ne járjad
hiába ne rakd a lábad
ifjaké ez a tánc ez a fürge tánc

karikázva figurázva fittyet hányva a világra

mégse gondolsz soha másra:

kopogós ropogós régi-régi tánc

FRIDEL 2010

Könyvekre várva

régiek de azért mégis...

nekem most újak lesznek ha úgy veszem

amikor először lapozza kezem

amit mások eldobtak kidobtak de lehet ma szép is

a kissé viseltes külsejük mert a lényeg az ott van

a belsejükben ahová mások már nemigen néztek

mert hátat fordítottak régen az egésznek

ami egyszerűen felemel s nemcsak titokban

talán csak nemkívánt örökség voltak

valakinek aki másként él mint az öregek

másként játsszák újnak vélt szerepeik

őket nem érintik meg az elmúltak a holtak

nekem még mindig ünnep ha az érzés antik

és közel hoz valami titkot a múltból

mintha merítenék egy elhagyatott szép kútból

ahonnan a visszhang tisztán és okosan hallik

várom hogy hozzák s üzenjenek végre

hogy mégis mikor kaphatom meg azt a csomagot

amelyet nekem szántak mert nekem csoda hogy

előtaláltam őket s egy üzenet szerény lakomat elérte

használt a könyv de gazdája új lesz

ki becsben tartja és kézbe szeretettel veszi

s valahol majd rendbe halomba rendezi

mindnyájukat ez egy szellemi randevú lesz

a szerzővel aki talán szerényen hallgatott

valahol távol a létezésnek távoli zugában

s talán már gondolt keserveset szegény bújában

de most majd válaszra lel ebben az elaltatott

világban annak egy csendes lakában egy magányos lélek

aki csak ennyit üzen: tán jó ha mégis jól értenének

te csodás utazó akitől a sötétség fiai annyira félnek

FRIDEL 2020

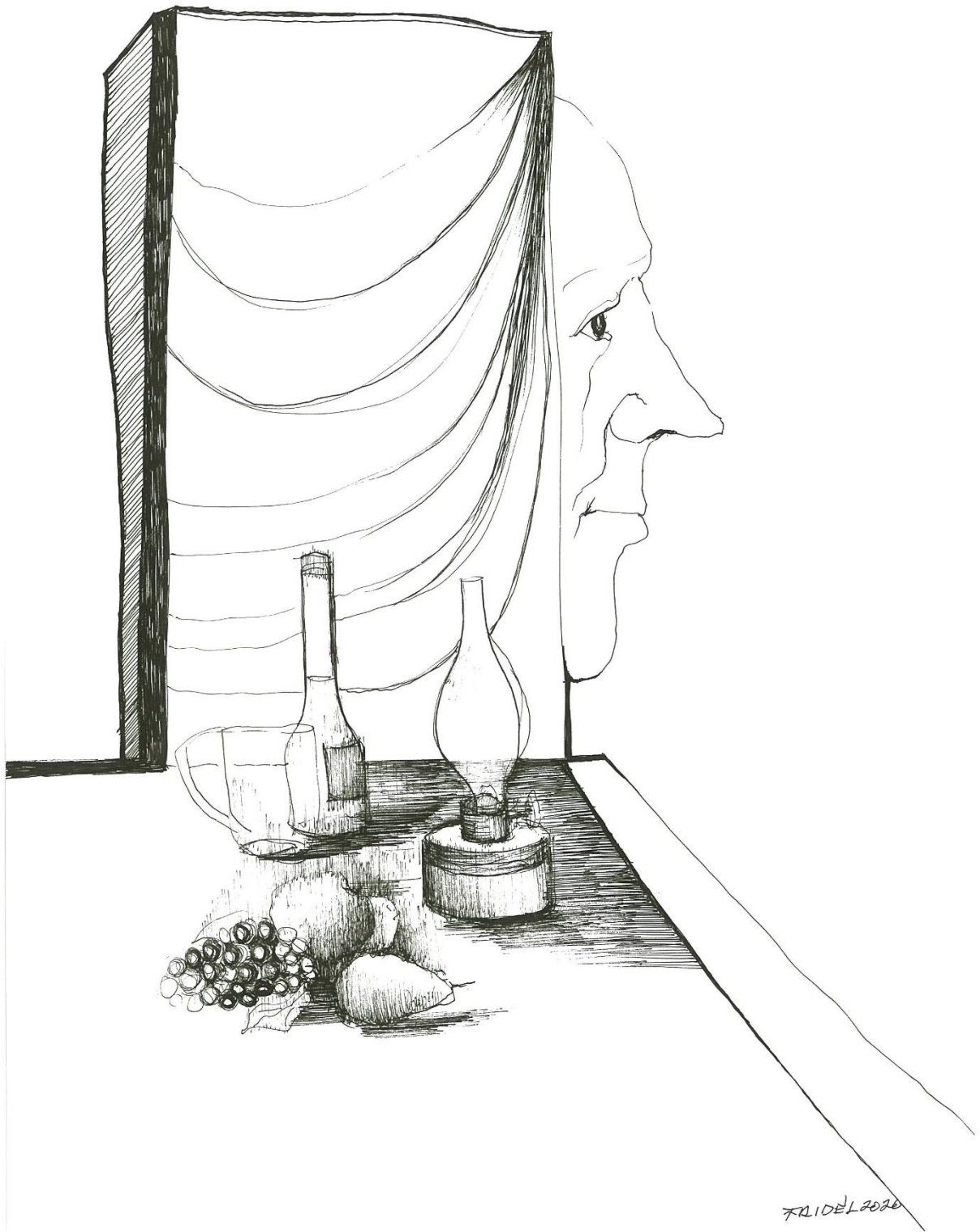
Nem mindegy

Nem mindegy, melyik Mátyás mondotta s hogy mit mondott kinek. Az igazságos vagy a fenéig érő homlokú, netán a szomszéd bácsi, akinek gyűlölete olykor az egekig csapott. Amikor szóltak, nemcsak nevük különböztette meg őket, az a karakteres. Szeretett királyunk szavai évszázadokon át is javítanak és jó felé terelik a népet, amely olykor feléled és hozzá hasonlóan odacsap. Míves szavakkal, megfontolt mondatokkal, szépen várt és jól fogadott mosolyokkal. A másik kettő csak úgy megmaradt mementó gyanánt, mert olyanoknak is kell lenni, mikor a nép fölé odaborul a sötétség és ő nem tesz ellene. Vagy csak kívár, amikor majd később tehet.

Ha kései a mozdulat és a szó, amely történelmet ír, sok fájdalom halmozódik fel a földiek szívében. A nép kesereg, mégse mondhatja akkora erővel, ami odáig hallatszana, hogy kínzóí erőnek tartanak. Csak gúnyt űznek belőle és úgy vélik, az ő idejük örökké tart. Aztán egy reggel arra ébrednek, hogy már nem az ő korszakukról szólnak a hírek és a népmondák. Nem nekik hoznak virágot, köszöntik őket szívesen, óh nem! Egy ajtó bezárult és ők kívül maradtak, mert csak mások ellen cselekedni tudtak, értük sosem. De miért is hajlana feléjük akár csak egy rózsaszál is, ha egyszer másfelé hajtja az életösztöne?!

Jó Mátyásunknak minden szava, minden sóhaja egy-egy sarokkő lett. Mikor már nélküle kellett tovább élnie a népnek, megváltozott a fény. Nem ragyogta be Mátyás pompája, szellemi ragyogása. Aztán némi derengés után mégis felkelt a nap, amely nagyságot ígért a népnek, amely Mátyás ivadékainak vallotta magát. Az ő fénye túlragyogta a mások szellemi gyöngeségét, szépséggel töltötte be a legkisebb zugot is, mert ez a küldetése.

Az igazán nagyok diadalmasan ragyognak. Fényt és jelentőséget adnak a megkopott századoknak. Sugarasan hintik a fényt, mert ez egyként jólesik nekik és azoknak, akik felé küldik minden egyes sugarukat. Legyen rajtuk mindörökké áldás és béke! Maradjanak ők a csüggedő fiak szép reménye! Legyenek minden korszaknak egykori és mostani regénye és már senki ne bánthassa őket, az egykor szenvedőket és a rendre visszajövőket!

Remeg a föld

remeg a föld
a távolban villámok cikáznak
reszket minden
a lények mind áznak-fáznak
feloldás nincsen
csak összecsapás
ez van hiába minden
csak csattogások vannak és fals hatás
mondhatnád szépen
a szádra mégse jön egyéb mint cifra szó
ma csapni kell és az üldözés jegyében
várat magára a rég óhajtott jó
dörög az ég
és morog lázong a lélek
mintha lágy áramok kerítenék
és benne furcsaságok rejlenének
nincs válasz csak kérdések cikáznak
a villámokkal s kósza fellegek hátán
súlyosan ül a tegnapi bánat
még mordul mintha csak neked szólna
ma minden intelem s vele a mély csend
csak ülne nem pedig kóborolna
nincs benne szépség halott a rend
dörren az ég és hallik a szózat
és minden rezzent mozzanatában
csöppseje szól a rozzant valónak
most ennyi lettem s nemcsak úgy általában

elemi paránnyá lett a ma
ragyog a távolban minden csillaga

FRIDEL 2010

Fekete nap

feketébe burkolózik a nap s az ég
elvesztette minden szépségét színét
ma a gyújtogatóké a nap

sűrű a füst nem láthatod a fellegvárat
csupán a sötétség az ami árad
mert úgy vélik övéké a holnap

nem fúj a szél csak egyre gomolyog
a füst és a léleknek minden zuga s az ember morog
mert nem mehet oda ahová kellene

fekete nap s mögötte izzik az Akropolisz
ez volna hát az út mely a halhatatlanságba visz?
csupán a láb tétovázik s nem találja

ez a létnek úgymond kvintesszenciája
regénye csodája kislányos zsenge bája
vagyis így mondják a kéjsóvár vének

nézhetnének tükörbe is ha bennük volna
morzsája még a tisztaságnak s nem loholna
még most is az ellentettje után

fekete nap nekik már csak ez dukál
habár a lelkük tetszeleg és bárgyún mórrikál
a vég és a végzet is csak ez: önmaga paródiája

Hőség

csak ígérik és mégse múlik
itt honol fölöttünk
akik éppen ide születtünk
és nincs más csak ez adódik
perzsel a nap a fű kiégett
bágyadtan kókadnak föld felé a lombok
s hogy az ember mind ilyen ennyire bolondok
ki hitte volna? csak nézz vissza ezer évet
a pataokban bokáig ér a víz
zavaros pocsolyává lett az üdeség
bár üzen valahonnan a messzeség
nincs válasz mert nem egy de tíz
oka van a megtámadott természetnek
hogy visszavágjon most már keményen
s ha igyekezne is nagy serényen
még nem adná magát az enyészetnek
mindenki futó felhőket kémlel
de jó is lenne belőle jókat inni
most minden lénynek nemcsak hiába hinni
hogy hamar vége lesz és a lény ne fukarkodjon dicséretével
a mindent megváltó csendes jó esőnek
ama nyári bugyborékoló égi jónak
a fát madarat mindent vigasztalónak
mely enyhet nyújt majd a szenvedőknek
de forró leheletével most még beborítja
a földet és eget hogy szenved minden lakója
s az ember úgy hiszi nem lesz már vigasztalója

és mindenhol a végzetet gyanítja

s csak tikkadtan remeg a rongy kánikulában

a kíméletlenül üvöltő oroszlán havában

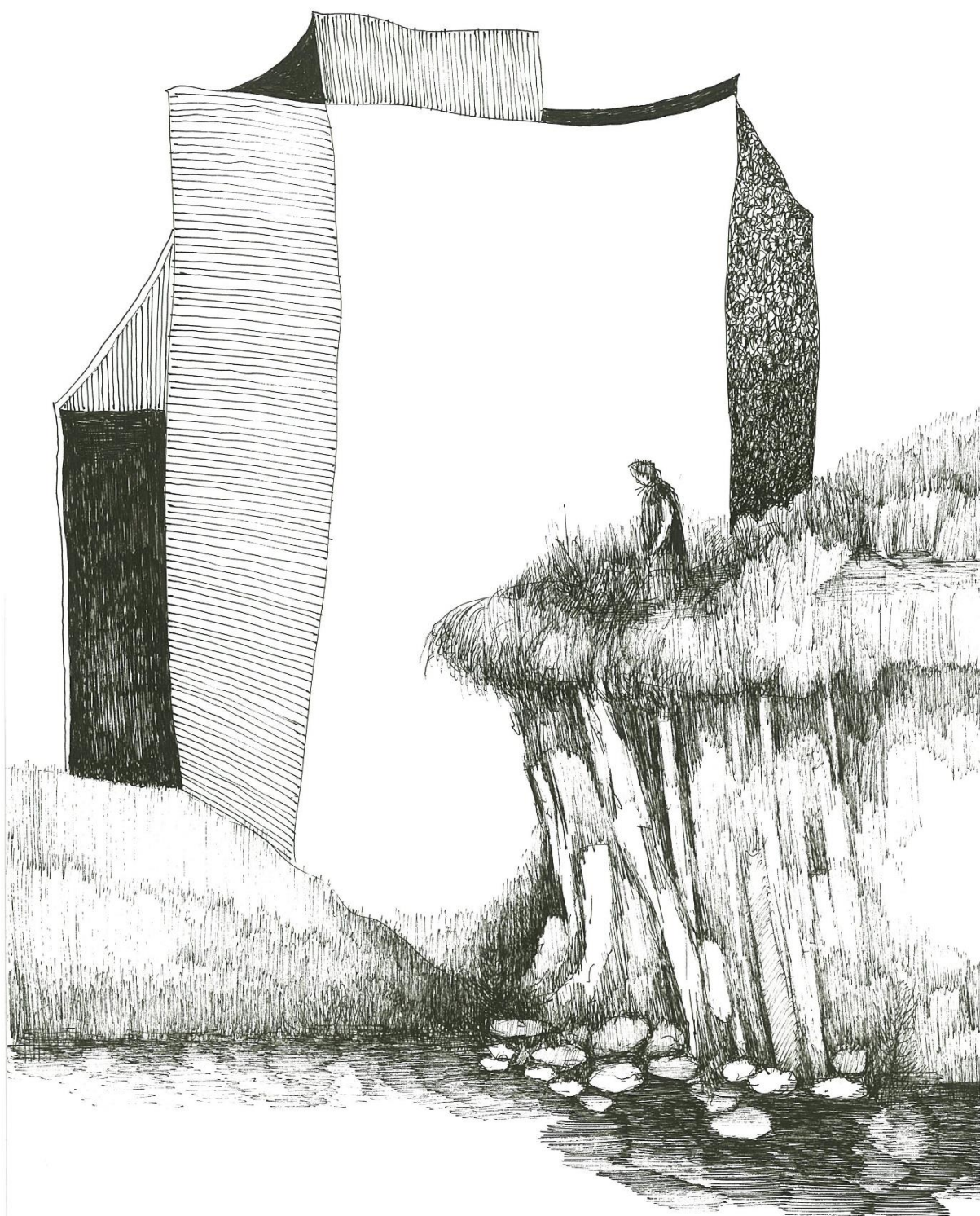

FIDEL 2020

Gyermekbánat

pár kedves mosoly és búcsúkor a bánat
maradt a vizit végösszegeként
s mintha egyvégtében bántanának
csak üzennek egyre az elmúlás kezdeteként
pár apróság meg ajándékba egy vigyori béka
hogy felvidítsa az olykor komoly gyermeket
ennyi lehet valaminek a tarka hozadéka
mert hinni kell és benne nem hinni nem lehet
mikor az ember még kicsi kellenek az apró dolgok
melyek segítenek megtanulni a földi arányokat
a lényekre úgyis várnak majd szerepek és porondok
hogy feloldani segítsenek a rongy talányokat
játék és mosoly vidámság és kicsinyke sanszok
melyeknek emléke visszatér vagy csak visszaint
kicsik a séták és idegenek még a nagy kalandok
csak meg ne botoljunk és legyen pár tiszta perc megint
amelyben nincsen rossz hangulat a lélek csak vidul
játszhat és dalolhat mert annak van itt az ideje
s bele is szól egy hang kéretlenül és váratlanul
a gyermekkacaj marad meg mint legkedvesebb zene
gyermeköröm és remélhetőleg rövidke bánat
mint emlékmorzsa mégis hosszan megmarad
s bár meglehet hogy az elmorzsolts könnyek bántanának
a remény is túlél hogy a kósza gondolatok ne szántsanak
a sajgó lélekben s örökké búcsút vegyen tőled a bánat

mert új nap jön új sansszal melynek öröme mindent áthat

FRIDEL 2020

Állatkert

pár rácsos ház és előtte emberek
két világ nézi egymást ki tudja mért?
itt persze úgy mondják hogy minden az állatért...
de azért mégis csak emberi mert állati nem lehet
flegma képpel egy orangután egy férfival szembenéz
az gúnyolja beint neki nyelvet ölt süsüt mutat
hadonász nyelvvel fröcsög úgy vélni hogy jól mulat
de a majom akár tükörkép mindent utánoz és ettől az egész
oly komikus de nem a férfi oldalán hanem a furfangos majom
deríti fel az embert míg az ember dühöng és egyre hadonász
mintha joga volna... és együttérzés semmi pedig rácsos a ház
és az elrabolt s ide hurcolt állat nem szórakozásból néz
csak igyekszik tanulni valamit ha már itt kell lennie
az ember viszont soha semmiből nem tanul
ezért a kép oly visszás ha úgy veszem csak boldogtalanul
jön el a folytatás mely oly rövidke épp csak ennyike
egy másik ketrecnél egy fiatal férfi lemurokat gúnyol
ő is mutogat csúnyákat-szépeket
de a majmokat nem veri át nem kell ahhoz képzelet
hogy elértsen a gúnyt és az ember akárhogy is smúzol
nem jön ki jól belőle most se és aztán se és soha
mert a majom begurul farkát felcsapva rohamoz éktelen
a férfi menekül a spriccelés elől reménytelen és sikertelen
a majmok üldözik hangjuk felső regiszter orgona
mulatság arra járni gondolod de akkor jön az ember
s ha lábát betette mindent felkavar értelmetlenül
ő azt hiszi az bolond aki ott van a rácson belül

ő pedig önmagával szembenézni nem akar nem mer

pedig ha fordítva lenne ugyan mit tenne?

belegondolni is rossz tán a rácsnak a falnak is nekimenne

Anyag, anyag, anyag!

az ember gyarló törekvéseivel
csak halmozza az abszolút fölöslegeset
akár mindenkit letapos vagy csak sérteget
csak hogy elérjen valami hasztalant s mások érzéseivel
mit se törődik csak hajszoja kegyetlen-vadul
pedig a megoldás mindig kéznél van csak élnie kellene
vele mégis mást hajt mintha mindenhez jobban értene
hogy végül összeomoljon mégis óhatatlanul
három szó hajtja egymással iker s miközben hajtogatja:
anyag! anyag! anyag! körötte világok családok hullanak
emberi értékek földek hazák sorra összeomlanak
számára mégis ez élete fantasztikus nagy kalandja
míg élete során gyűjti halmozza félti dugdossa rejtegeti
a lét hajója egyre terheltebbé lesz oktan vágyai alatt
s miközben sóhajai az egekig törnek ő a földhöz ragad
nehéz pillanataiban meg az Egek Urát csúful emlegeti
a terhelt hajó aztán jó lassan lötyög himbálja bár
ezer vihar a rárakott súly visszahúzza nem halad
ami értéket kapott azt kidobja messze mögötte marad
és elmosódott rég az otthagyt szeretet a látóhatár
mögött s ha visszanézne, ne hidd! sosem teszi
csak hajtáná a bárkát mely végül vele süllyed el
mert terhét nem bírja bármilyen szél sűvít énekel
a végét ő semmiképp el nem kerülheti
Cháron ladikján csak egy kis pénzecske dukál
az átkelőknak s aki ezt se tudja jó nagy számár

FAIDÉL 2020

Elegy

jön mindenféle nép
színes hordalék gyanánt
a népek tengerén
aztán mindet a partra kirakja
téged nem kérdezett senki
szabad viszont mindezt tudomásul venni
hogyan aztán elfordulni se lehessen
mert fő a modern irány
annak a valaminek a hajnalán
ami már itt dörömböl
az okos népeknek ajtaján
amit képez az valami elegy
benne és kívülről minden egyre megy
mert ma ez a trend
hihetsz még a holnapokban?
s ha igen mégis kit érdekel?
kezed ökölbe szorultán
odabent minderre ordítás felel
s aztán a csend
mert már semmire nincsen válasz
még hagyják hogy talán valamit válassz
de jobb ha máris csomagolsz
ha ellene nem tehetsz
megkapod az útilaput:
nosza rajta mehetsz
amerre látsz
ha sorsod nem az elegy....

Még kering...

Még kering

valami valaki valahol

és akik fölött kering

azok rettegnek reszketve bújnak

valami védelmet keresve

szótlánul matatva sötétben

vagy másban

még kering

annak a valakinek a vére

akit rég halálra szántak

és ellene nem sokat tehet

rablók lesik a lépteit

lesik az álmát

sem őt sem az övéit meg nem szánják

mert még az irgalom is csak pénzért kapható

s közben dühöng a drogos légió

mert ha a főnöknek szabad...

és még kering

méltatlanul kering annak a valakinek

a rossz híre

senki nem teszi fel a pontot az i-re

csak még kering

kicsikét kering még valakinek

kering és kóvályog az agya

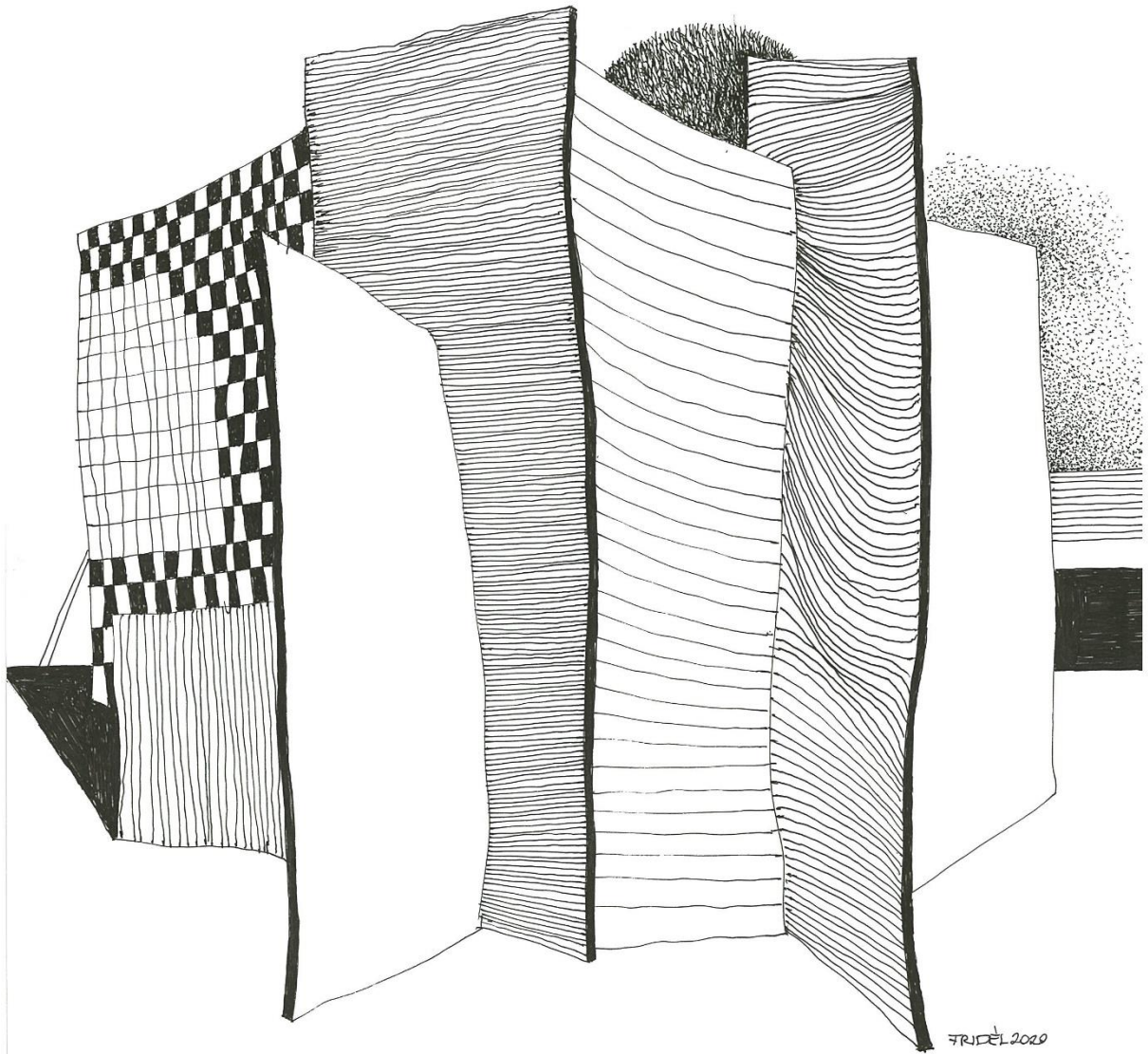
nézi az égnek minden csillaga

hogyan kering...

Zuhatag

víz mos vizet
minden cseppje hótiszta lesz
kezed úgy tartanád alá
de nem lehet
A fröccsenő hab elsodor
embert és letört ágakat
a víz ereje semmibe vesz
mert ő az úr az áradat
víz mos vizet
látványa maga is a tisztaság
érzéki látvány
elbűvöl és tisztít meghat
mint idol mint jelkép mint bálvány
sodor és magával ragad
már nem is látod a sodródó ágakat
csak a tisztaság dominál
illatát páráját is érzékeled
ahogy pezseg hullik a szikla lábainál
különleges és merő élvezet
valami felé elvezet
de most megnevezni se tudhatod
lehanyatlak a kar de él a szem
szinte sejtjeid mélyére hat
az élmény s csak nézed ahogy
víz mos vizet

Zenei kísérletek

A zene annak kísérlet
aki Isten hangját nem hallja már
valami rezeg
a távolból egymásra néz
Angyal és számár
nem halljátok?
Ő a legnagyobb
a Mester
az örök tanár
körötte zeng a lég
és rezdülnek a szférák
felcsendülnek tiszta zenék
a beavatottak tisztán hallják
de Ő hallgat
mert nehéz beszélni a falnak
amikor senki nem figyel
mégis furcsákat dobol és énekel
és tagadják a harmóniát
akiknek nyomán
csak háborúk teremnek
náluk jobban érti a még éretlen gyermek
hogyan merre visz az az út
amerre a lélek bizton hazajut
és eltévedni könnyű
a mindentagadás jegyében
elmerülni az anyag élvezetében
ó, ezek nem ismerik a zenei hedonizmust

amelynek útján
akár botorkálhatsz is
de soha ne feledd azt a szót
a méltó Igét
amelytől térdre borul majd megint a nép
hogyan visszanyerje azt a harmóniát
melyet akár egyetlen hang is kifejezhet
ha méltón rezeg
és az több mint a hangvilla
pendülése
csak lépj és hallgasd
ez az évszázad zenéje
immáron teljes harmóniában

Minden óra

minden óra üti mutatja az időt
ami pedig nem is fontos
annak aki Isten tenyerén él
és az öregségtől haláltól mit se fél
amíg a mutató halad
ő oda se néz
csak kitölti méltón a csendet
szoktatja az embert
hogyan tisztelni kell a rendet
minden óra csendes meditációra hív
most még megteheted
hogyan később ugyanúgy elengedd
mert nincs is más mint ez a
visszafogott halk sóhaj: csend-életed
amiben élsz de valahogy mégis
szeretnéd olykor kihívni magát a végzetet
ha majd egyszerre szólal meg minden óra
és tiéd a döntés: akár elviheted
utolsó lélegzeteddel
amikor rábízhatod a melletted dalolóra
azt az egyszavas üzenetet:
érted?...

FRIDEL 2020

Veszekedők

csak hallgatjuk és mintha
egy dühös vulkán mellett élnénk
folyton a mi fejünkre hullik vissza
az a sok kiköpködött láva
pedig nem mi vagyunk az aki gyáva
és nemünk mégis annak a levét issza
hogymások nem tudnak viselkedni
és most úgy tűnik hiába is remélnénk
hogymindez hirtelen jobbra fordul
mert az egészet már nem is lehet követni
mikor ki mit vág a másik ember fejéhez
dühöngő csatamezők elvadult emberi népe
vágyik mégis az égiek kegyére
s hogymajd épp nekik nem kell ott elesni
ahová pedig mégis eleve szánták őket
hogymlegyen kivel-mivel megtölteni a temetőket
csak ezt elfelejtették velük közölni
és ma már azt is mondják tilos egyeseket szeretni
mert ukázok nélkül az valahogynem szabályos
csak ha valaki jól a szádba rágja
kimindenkinek lehetszalázatos barátja
és addig is... ugyan már
telik a kamragyúlik a másokébólkispórolt szajré
de nehogyzt mondd hogyajvé
mert esetleg téged is besoroznak
és mindig folyton fröcsög a láva
éppen azoknak a vétlen nyakába

akiknek végképp elégük van
a nagyokosok meg bombákkal szórakoznak
csak úgy sivítanak mikor elhúznak fölötted
de ne higgy nekik hisz folyton csak rajtad röhögnek
mert tőlük ennyi telik:
ez a mindennapi veszekedés-láva
hát hessentsd már el végre
és igyál hideg vizet az egészre...

Díjeső

Bárgyún vigyorgó vén trotlik néznek a kamerába
Egymásnak fényes díjakat osztogatnak
A világ közben elfelejti rég
hogy a szorgos kezek milyen gondosan fosztogatnak
Piti a tolvaj hatalmas vagyon a tét
és mindig kötelező a széles sztármosoly
mely bekerül az emberiség minden albumába
A közönség tapsol a szél előnti hullaszagot sodor
feledni nem engedve: mindig itt kell raboskodni a mában
annak aki nem törtet hát sorsából ki se törhet
itt kell tengetnie léthosszig ráért életét
Bárgyú vigyorok magakellettő szöszi dámák
mindig ott lebzselnek ahol leginkább érdemes
Életük s terveik megvalósulását ebben látják
Fő a buli meg a kokó a vedelés ájulásig
Mindebből kizárva az a gondosan letaposott másik
aki köztük lenni sose vágyna jobb neki a béke
Fölöttük bombafüst halálordítások bombatölcsér ásít
odalent ahová emezek látni mégsem akarnak
Hát csak hadd várják a végét ama nagy zivatarnak
ami rájuk is lecsap no hát itt a vége
Emlékük kőbe történelembe jól bevésve

aztán a csend az a robbanás utáni
mert velük soha nem lehet egyebet csinálni

Életképek

1

szobámban lakik egy pók
nem bántom
társbérló? haszonállat volna?
csak jár-kel és egyre sűrűbbre szövi
hálója szövedékét ami rusnya ugyan
de mégis kell valamiért
tekintetünk olykor egymást követi
apró lényeket fogdos valami ázsiaiakat
mindennapi ebédjéért tán hálás is nekem
bár én erre nem tartok igényt
jól megvagyunk
vadászatunk olvasgatunk
amíg lehet

2

Távol tiszta területen
illatos virágok nyílnak
a mező a rét minden csupa illat
virágok kelyhén rovarhad megpihen
hogyan aztán megint nagy dongással legyen
nincs ebben semmi ilyen az élet
jut mindig hely sürgősségtelen álmainknak
hogyan megérezzük a bogáncsillatot
virága lila kelyhén vakító napfény ragyog
csuda fénnel

3

Alma és banán

együtt gubbasztanak egy kicsiny kosárban
nem a tegnapban csak mindig a mában
mert mostanában csak erre futja
a piacon a boltban büszke szőlőfürtök ananászok
rájuk mostanában már nem vadászok
mert ez a hely jutott ebben a mában
a tolongó emberiség közönyös zajában
hogy azért mindennap rám mosolyogjon
sárgán és pirosan
alma és banán

4

madárdalra ébred
az aki nemcsak a múltba réved
hanem meglátja és főként hallja
pompás énekét
a trillák királyainak
daluk serkent vita nincs csak induljanak
dolgukra mind a földi lények
nemcsak az ember
hanem mindenki aki fáradtan felkel
majd új erőre kap
csak viseld jól te is magad

5

patakban béka brekken
nyelvét olykor jó hosszan kinyújtja

táplálkozik mert ez is a dolga
annak akinek nem szolgál fel kétszáz szolgál
pompás ebédeket
brekekél nyüzsög magának másnak zenél
mert itt van a nyár és neki muszáj ezt csinálnia
ha nem tenné hová is lenne?
elvégre ő a nyár egyik lelkes dalnoka
és a nyár itt van
nyelve-lógatva lohol az ember
majd este fáradtan elnyúlva ágyában
gyönyörködik a békák ihaja-csuhájában
mert így is lehet
habár nem mindenkinek ez a legfőbb élvezet
így nyár derekán

6

akik fúrnak mindig fúrnak
tülekednek marakodnak
lelkük mélyén dúlnak-fúlnak
lehetne szebben s jobban is tán
ha nem lenne ott még mindig a feketelistán
valamelyik ebadta rossz kádere
annak a bizonyos népnek
amelyikre ők gondosan vadásztatnak
nehogy már jusson neki is valami
annak a burzsujnak okos fiaknak
akiket ők nem állhatnak
ezért fúrnak és fúrnak
ezerrel meg még vagy nyolcszázzal

és bár készen sose lesznek vele
mégis jól kitolnak mindahánnyal
csak mert gyilkolászni már nem lehet

hát csak őrizd gondosan az életed!

Ünnep

Mindenki ünnepre készül
pedig még nincsen itt
közel se
csak az ember szereti beleélni magát
legalább jó előre
hogy amikor végre megérkezik
lehessen átélni de teljesen egészen
és mindenki söpör meg takarít
kedves emléktárgyakat készít
bennük az a közös
hogy nem is kellene semmire
csak jól esik a szemnek
rajtuk időznie
sikálnak porolnak
mindent jó tisztára mosnak
és főzik sütik a jó ételeket
hogy megadják a módját
és az ünnep valóban ünnep lehessen
valami emlék hirtelen tovarebben
jó messzire
mert már nem kell de azért mégis...
dalolnak dúdolnak
valami ősi éneket
melynek hangjaira
az ősök és a hősök mind útra kelnek
útközben ők is dalolnak füttyögetnek énekelnek
mert belefér az időbe

amelyet talán rőffel mivel mérnek
s hogy megadják a módját
annak az ünnepnek amely
örökös ünneppé tehetné a népnek
ezt a kicsiny kis vidámkodását
hogy messziről mindenek lássák:
miénk az ünnep

Három delfin

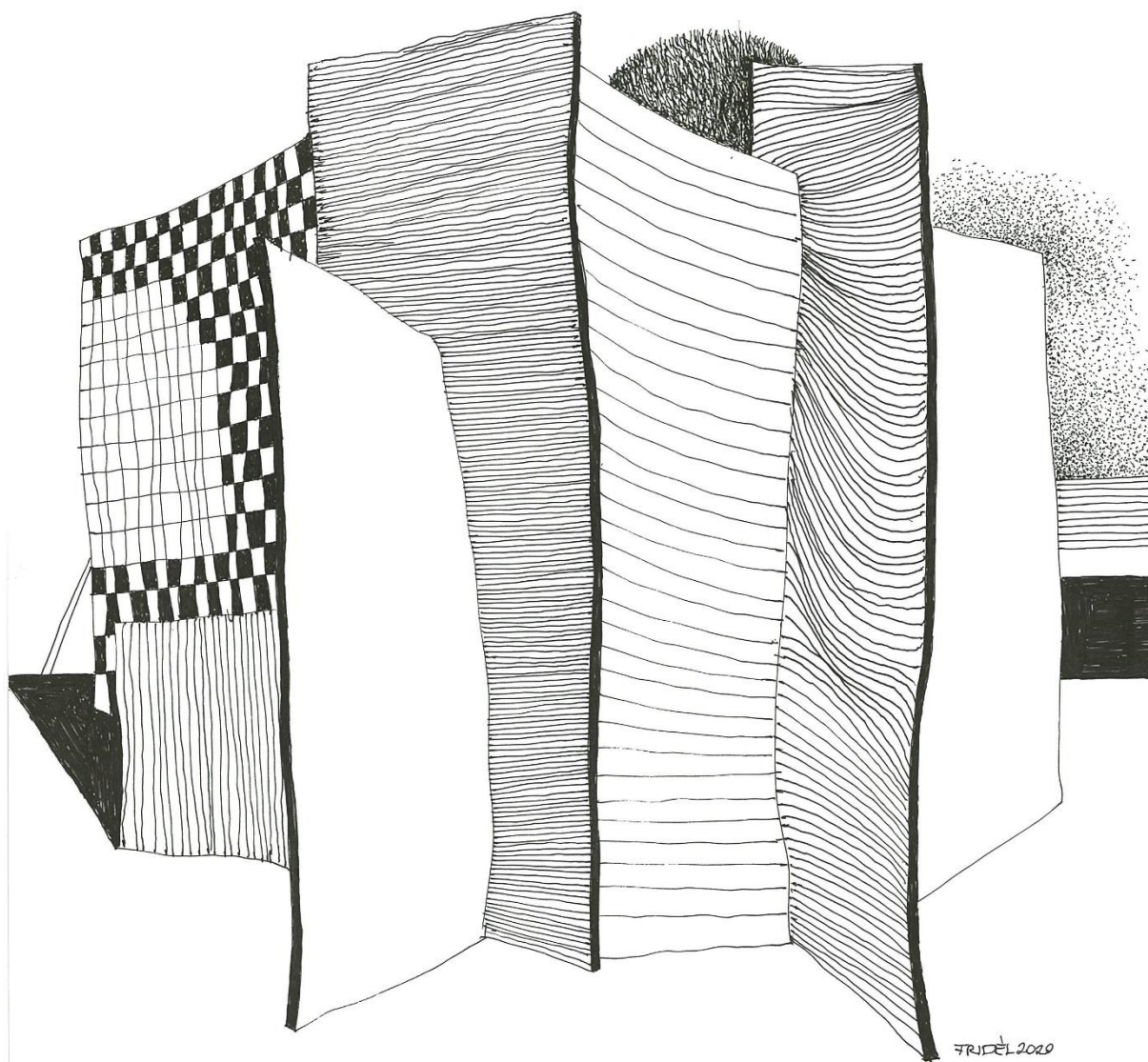
három delfin ugrik jó nagyokat
egyszerre mint a szinkronúszók
vagy inkább az úszók hajznak rájuk
szóval ugrik spriccel füttyöget és ahogy nézed
máris köztük érzed magadat
hívának is... ha nem lenne köztetek az a
rettenetes emberi gát: az emberi jellem
ami sok más csak nem éppen a kellem
hanem a mögötte settenkedő gyilkos
aki szinte bármikor embertársára támad
ezért az okos jószág messzire elkerüli azokat
akiken megérzi felmenői rettenetes hajlamát
cirkuszra fizet be a nagyvilág
ennyivel mindig beéri
ha a delfinről kérded mit néki
minden kecsesség báj meg az ügyes akrobaták
fantasztikus ugrásai
ő mindig másfélét kombinál
mert fel se fogja hogy az állat nem mórrikál
hanem őszintén önmagát adja minden számban
még a cirkuszban is
ahová a gyilkos hajlamúak erővel befogták
na ja hát ilyen ez a földi ország
amíg el nem játsszák ezt is
de te azért figyeld a három delfint
akikről nem tudni miért örülnek annyira
kedves ember-barátjuknak

aki velük együtt úgy repes
hogy nehéz lenne visszafogni benne
és ez már önmagában véve is egy emberi csoda
hogy feledni tudta kis időre társait
és már csak a delfineket látja
tán meglátják mások is...

Rettenetes

még belegondolni is rettenetes
ahogyan formálódni kezd az az égi gomba
amely történelemmé írta át magát
milliók sikolya szántja az eget
azóta is mindnyájunk tudatába égve
feledhetetlen
ami még rettenetesebb
hogyan azóta se okult az emberiség
ismétli önmagát és tévedéseit
és még úgy tesz mintha így volna jól
pereg a film az a mindenkié
mert vagy együtt teszitek széppé
vagy mentek együtt a levesbe
nincsenek alkuk sem kioktatások
csak most ez a szembenézés
amikor rettenetessé tágul az az egyetlen perc
amikor minden egyszerre jön el
szférák zenéje népe énekel
talán szép is ez
de mégis rettenetes

Álomképek

halkan suhannak
mikor észre se vesznek
mégis visszaintegetnek
mint vonaton állva
tudod hogy vannak
örökké lesznek
veled vagy mással
hát békülj meg a látomással
mely híven követ
valaki üzen általuk
mintegy... mintha... mégis...
te pedig értheted és fejtheted
magyarázataidtól meghasad az ég is
mert ébren már másként értelmezed
pedig mindörökre benned kódolva van
a jel és az értelem
hát ne böngéssz
csak egyszerűen értsd
a tovalibbenő képeket
s bennük a másfelé tartó lényeket
csak így álomszerűen
mert ez a kulcsa
ama titokzatosnak
amelyben rejtve mégis nyilván
üzen a végzeted

Valaki szólt

Valaki szólt, mert üzennie kellett. Halkan előbb, és mert senki nem értette, rázni kezdte az alvót, a tőle húzodozót. Valaki megremegett. Lelkére bánat nehezedett. Hiába minden, a végzetnek lépnie kellett. Utána nyúlt áldozatának, a szépelgő jómadárnak.

Mintegy suhintásra, életre kelt minden árnyék, mind egyszerre súgták: szívesen visszajárnék. Mondani még csak lehet, de megint az az álom, az a megveszekedett. Benne odabent nincs szinte semmi, mégis követni kell és csak utána menni, menni.

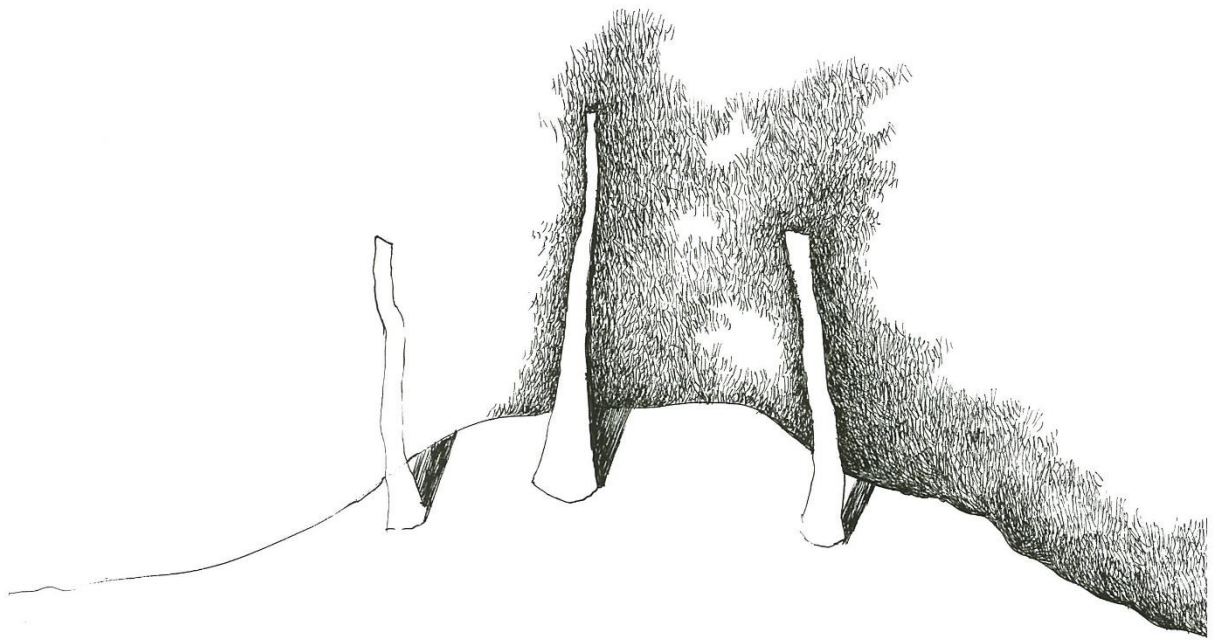
Valaki szólt és hangja csengése áradt. Meg is nevezhette volna, de nem tette. Lelke lett hirtelen olyan fáradt, hogy lépni se... moccanni se... pisszenni se... csak maradt az a sugallat, amelytől sokan úgy érzik, menten belehalnak...

Valami visszhangzott és a hangok sorjában visszalóttek. Mintha falról pattantak volna vissza, sodortak és visszamondani nem győztek. Hogy mit? Ki tudja már és ki tudta valaha? Általuk sziporkázott olyan gyémántos fénnel az égnek minden csillaga. Valami visszhangzott, mint egykor mélyében egy emlék. Valaki súgott: ha lehetne, én is veled mennék.

Minden szó, amelynek éle, fénye, csodája van, velünk marad. Nem kell, hogy nagyok legyenek, hiszen műalkotás valahány, általuk a renyhe sokaság is szépen halad. Nem kell, hogy nagyra lássanak, mindenkit helyre tesz úgyszólván a végzet. Általa révül, szépül és emelkedik egyre magasabbra a lélek. Mert mindez így szép, jó és igaz. Mert minden csendülésükben ott marad az az érzés, melynek pendülése némán rezeg, ezt súgja: Isten veled...

Valami megszólalt, majd elhalt gyengén a szélben. Ahogy maradt, mégse lehetett volna üdében. Kiáltozhatott is volna, mégse így köszönt, mert nem az volt a dolga. A szólalás és a rezzenés, majd a hallgatás között láthatatlan hidak keltek, az emberek szerettek és akkor mehettek szabadon a széllel. Nem másért, csak mert ez volt megírva, és a lélek nem tud ellenkezni vele, követi, mintha mindez a szerepe volna.

S követik mindenenek. Másként ők se tehetnek. Buknak vagy megdicsőülnek, hátára ülnek fellegeknek. Integetnek, szeretnek, majd örökre elmehetnek.

Mindenki kalkulál

és akkor fogtak vén plajbászokat
és írni számolni kezdtek
mindazok akiknek ez olyan fontos
mert területeket mértek emberben
és az embert számokban
minden mindennel szorozható volt
no meg osztható akár az étel
mindenki kalkulál valamilyen mértékkel
de a valódi szándékát el nem árulná sosem
pláne neked
akit akár semmibe is vehet
oszt és szoroz az ember
annyi a gondja akár a tenger
s belőle valahogyan mégse jön ki
mert ki nem jöhet
te meg mért is akarnád megérteni
hogyminek az a rőfös plajbász
ott a kezében máskor meg a füle mögött?
valahol távol nagyon távol béke költözött
az emberi szívekbe mert elült végre
az ordítás és a csatazaj
és ott senki nem hallotta már
hogymiket pusmog az a kalkulálgató ember
akinek gondja annyi mint a tenger
csak veled nem osztja meg
inkább beszorozza egy jó nagy számmal
hátha örülsz majd neki

FRIDEL 2020

Két lavór

mikor már csak két lavórnyi víz maradt
a tónak folyónak végtelen vizéből
az emberek észbe kaptak
de sajnos már nem éppen időben
aztán egymást okolták
pedig része mindenkinek volt benne
mert ahogyan bántak vele
jobban mondva elbántak úgy együttesen
az iskolapélda lehetne
mit hogyan nem szabad
ott pangott az a két lavórnyi víz
ott árválkodott
tükrében ég csillogott kósza fellegek
sajnos mindegyik meddő volt
egyetlen csepp se jutott
hogyan feltöltse azt a kiszáradt medret
csak elúsztak mind a végtelenbe
odalent meg a végtelen homok
körülvette azt a két lavórnyi vizet
mindenki búsan nézte
de aztán egy csapat pávián érkezett
és mind felitta
ugye te is reméled hogy mindez pusztai álom?
ezért hogy gyorsan cselekedj azt ajánlom
mert drága a bolygó
meg a víz
még akkor is ha nem csak két lavórnyi a mérték

és reméljük hogy ezt mindenek értsék
mert az óra ketyeg
a homok az órában egyre pereg
visszafordíthatatlan

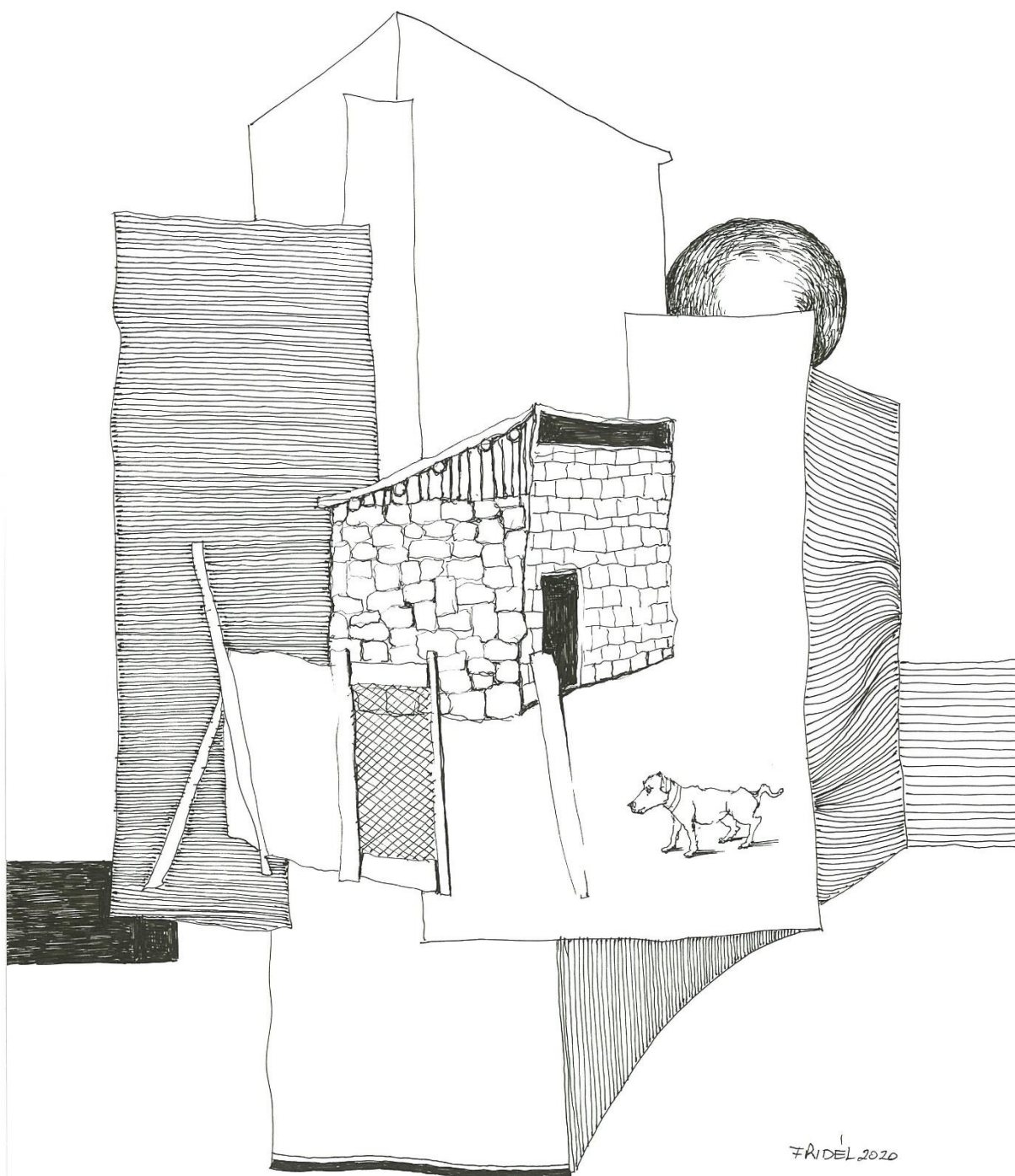

Távolodás

már nem is hallom őket
mert annyi a hazug szó
és az igazság sehol
megjátszott pózban szónokol
valami szerencsétlen sehogy se jó
mert még őket is szidja az elmenőket
fülemet gondosan bezárom
egyáltalán nem fülelek
és látni se bírom őket
a látványosan szenvedőket
rájuk oda se... nem is ügyelek
figyelmem túl van hetedhét határon
részemről ez nem megjátszott közöny
ki is láthatna az emberi lélek mélyibe?
ki érthetné meg annak a másik
tévelygőnek a vágyait? az ember mindig másra vágyik
mint kellene és kinek kell még a gyógyító Ige?
mikor ott van a sok pótlék tengernyi meg özön
fülemet bezárom máshol vagyok
álomban ki is érthetne utol?
ajtómat ablakomat is bezárom
már csak a csendes ihlet eljöttét várom
nem látom azt ki utánam lohol
magam vagyok fölöttem fényes csillagok
fényükben fürdöm minden szavam övék
lebegek tiszta transzcendenciában
a szépet és a jót honomba invitálom

hagyom hogy elragadjon ez az álom
múltban jövőben vagy a mában
és csak ez az érzés marad mit csendben itt hagyok

higgyétek el ti is ti kéretlen szónokok

FRIDEL 2020

Macskák a visszhangban

Ablakomban három macska csápol

csápol

Nem látsz ilyen sejehuja bárhol

bárhol

Pofájukon arany fénye vígan táncol csillan

csillan

Ha szemébe nap süt nem prüszköl csak villan

villan

Az egyiknek jó vastag a karja

karja

Nagyokat int őt meg csak egy galvánelem hajtja

hajtja

A képükön bölcs mosollyal állnak

állnak

Sose lepi őket buta bánat

bánat

Pofácskájuk meg a testük aranyszínű, látod?

látod?

Úgy vélem hogy jól ismerik az egész világot

-lágot

Nem kell nekik simogatás sem ciccegés hívás

hívás

Nem veri fel házunkat a miákolás sírás-

rívás

Mindnek az az egyetlen és icpici dolga

dolga

Hogy gazdájuknak sok szerencsét hozna

hozna

De ők csak úgy integetnek még sincs

még sincs

A kamrámban halomban a sok kincs

sok kincs

Elkeressem ebadta cicáját

cicáját?

Dehogy teszem! Nekem adja minden bűvös báját

báját

Jó helyt vannak integetnek reggel délben este

este

Míg a fény el nem tűnik majd pihenőt keresve

-resve

Mert a kettő napelemes csak a fényre mozdul

mozdul

Éjjel pihen akkor is ha intené a jó kínai konzul

konzul

Miókának nem parancsol senki fia-borja

borja

Orrocskáját vígan fennen hordja

hordja

Ha elkopnak eljön majd a kicsi mese vége

vége

Te pedig majd felkiáltasz: éljen! vivát! végre!

végre!

A kis mese jó hosszú lett végül

végül

Fut vele a szomszéd egér jó kis esze nélkül

nélkül

Meg se várja 'itt a vége fuss el véle!' mondják
mondják
Bevégezte hát hadd vigye élte nagy kalandját
-landját!

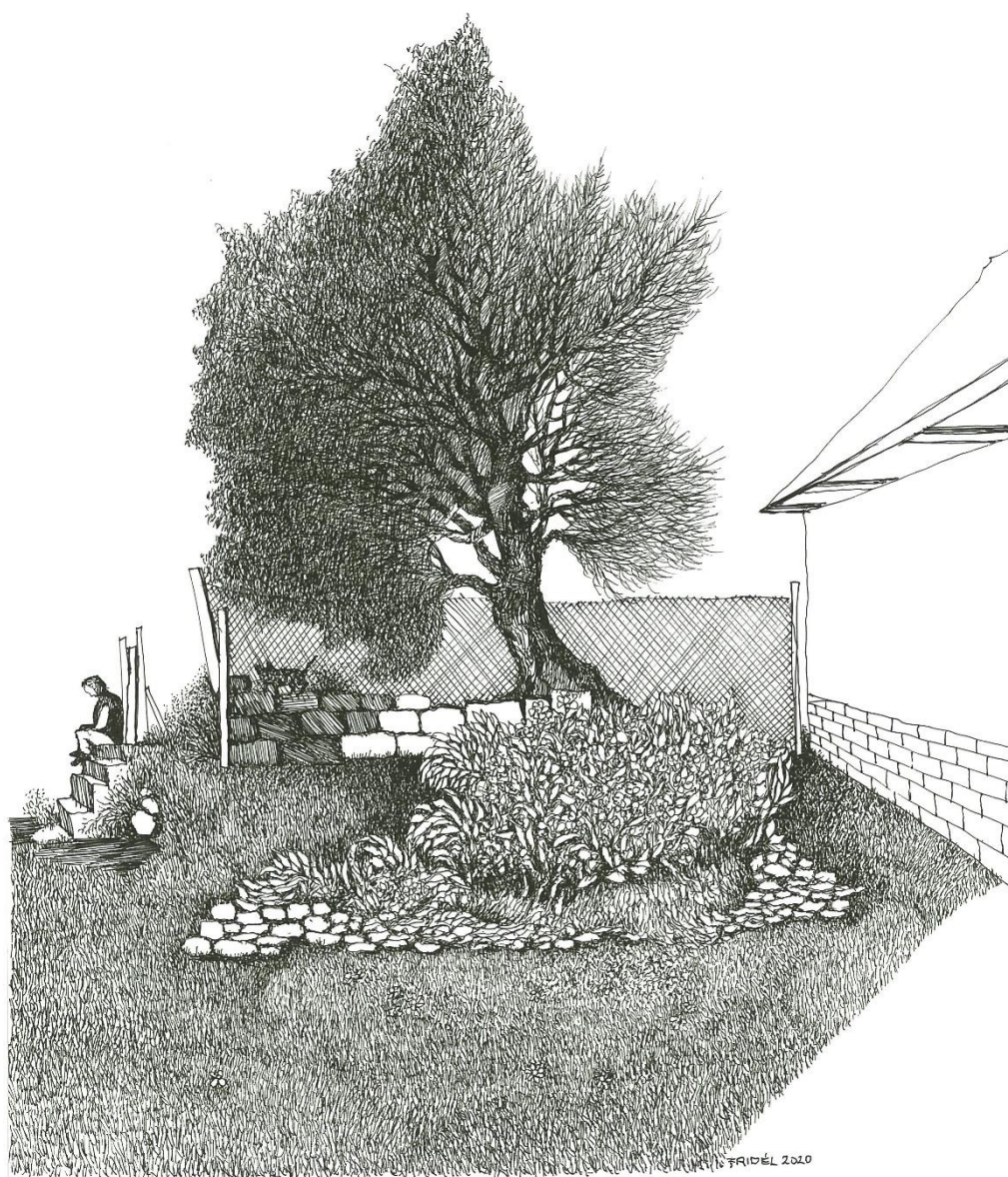
Hős született

Mert ott csücsült a domb tövéén
vagy tán a hegynek lábán
nem látott messzire szegény feje
hiába lógott szerencselánc övéén
sorsát mint nehéz zsákot vitte hátán
bár mindig azt kereste nem volt sehol helye
hát egyszer csak leroskadt s érezte nincs tovább
csüggedten várt talán egy jelre messziről
mint kinek sorsa betelt már kérni sem mert
és elmenni se mert nem állt odább
egy szóra várt csupán a csendnek mélyiből
a földnek erejéből egy szikrányit se nyert
várt s aztán mivel nem jött sehonnan az az áldás
előbb elnyúlt és sírt is volna de már nem tudott
lelkében visszhang szólt de tompán erőt nem adón
nem szólalt meg nem zengett egy jó erős kiáltás
feltápáskodott s aztán messzire futott
hol úgy vélte hogy várják majd reggelre virradón
a hegynek lába mégis visszahívta a szegényt
megint leroskadt fáradt teste csak pihenni vágyott
s míg ott magában jót elmélkedett
kitervelte a megoldást: egy érdekes regényt
és hódítani vélte egymaga a cudar nagyvilágot
erőt nyert elszállott gyávasága helyett
s kapott vitézséget meg sok nemes erényt

így lett belőle égi hős legyőzve minden más legényt

ő egymaga

a mélykék égnek fénylő csillaga

Emberek

az egyik épít szorgosan
a másik dühödten nézi
nem érted mi baja s hogyan
képzeli hogy célját így is elérí
a szorgos társ nem törődik vele
a másik miket forral kitartón áskál
és mindent kipróbált már ellene
dühében alá s fel járkál
nem tudja hogy éppen az a fránya düh
gátolja mindenben amit elérni szeretne
a sok rossz gondolat úgy ellepi mint a rüh
a lelki viszketegségtől menedéket hiába is keresne
úgy gyötri éjjel s nappal egyvégtében őt
akár az elmebaj mit elhagyni nem bírhat sosem
s te szánnád már a végtelenül szenvedőt
kinek elméjében mégse gyúl ki fényes értelem
hát épp ez az! mikor még kérnie lehetett
ő félrefordult dacosan az Úr előtt
ő mindenhol csak rongy anyagot keresett
és meg se látta az észet a valódi előkelőt
hát néki ez jutott s ne hidd hogy ettől jobb neki
bár szenvedését látva megszánnád talán
ki örökké a másik nyomát űzi-kergeti
és fel se fogja mit eszik amaz a hazán
míg ő meg utcán téren csak magát kellett
jó és rossz párharca gondolnád de nem ily egyszerű
a képlet tekintsd inkább a síró gyermeket

akit magára hagytak egykoron a nagyszerű
szülők hát ezért ordít s gyűlöl – őt vagy tégedet
mindegy neki csak irányt keres most szegény feje
hogyan kitölthetné mégis lepereg a nála jobbról
bosszúnak bár szeretné nincsen több helye
hát gorombul egyre jobban s hatalomról
álmodik pedig hogy is jutna oda
ahol a jobbaknak szántak előkelő helyet?
léte nem más mint sivár cella ócska kaloda
ő mégis abban lenni oly nagyon szeret

számára nincs remény és nincs feloldozás
a sok bosszúterv visszaszúr mint feldühödt darázs

Gyűlölet

Aki gyűlöletben él
tán túl sokat remél
s aztán valahogy elél

Aki uszítja embertársait
nem nyughat sohasem lazít
ordít lázít utcán racsít

Keletje látszat sose higgy neki
lázálmait dühödten kergeti
végső győzelmét örülten hirdeti

Aki gyűlöletben él
nem is csak vergődik sorsot cserél
véli de szembejön vele végzete a vén keleti szél

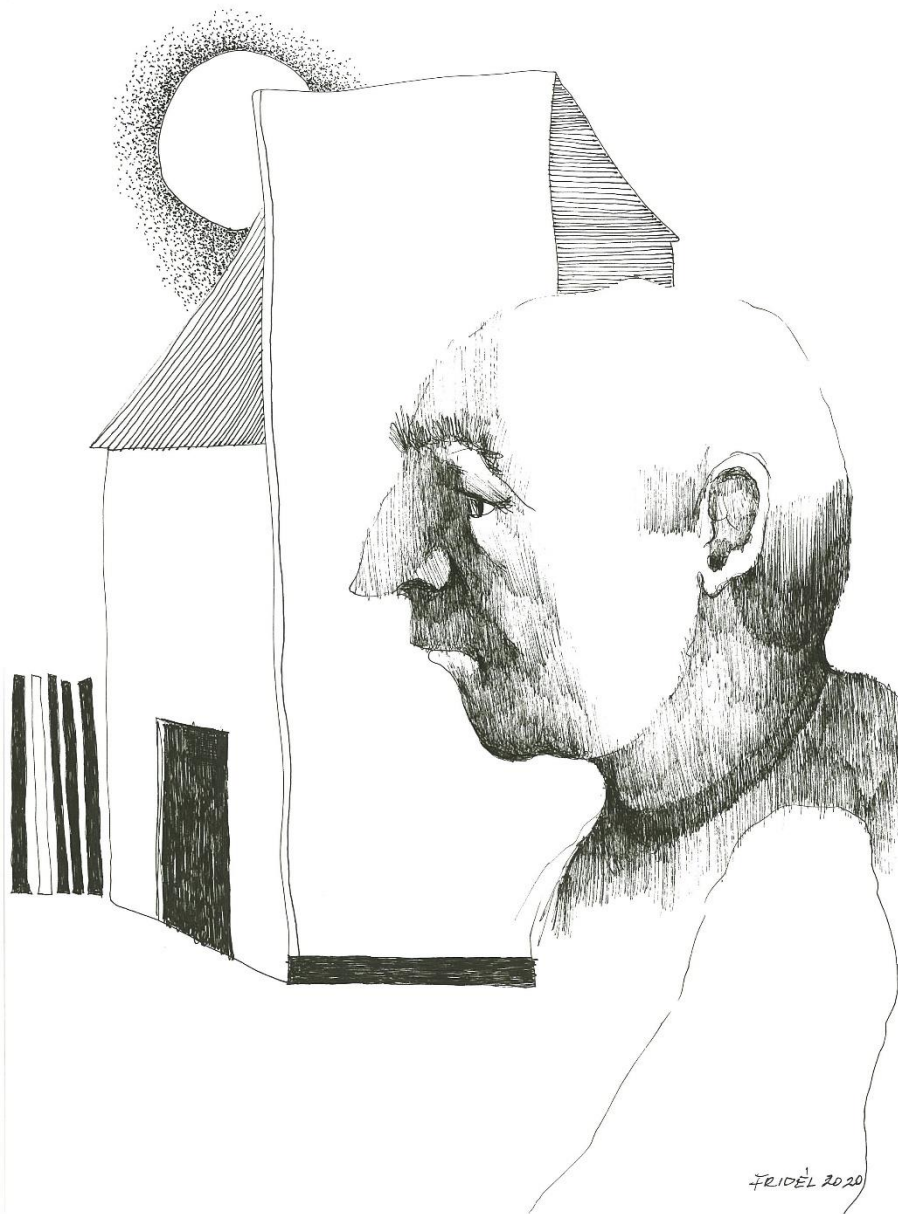
Tépázza aztán nem kíméli sőt
baját ellátja jár csúrdöngölőt
míg hátramegy játssza az éppen érkezőt

A gyűlöletben élőknek se éjjele se nappala
mintha lábán mázsás koloncot hordana
meghasonlottan él rá nem süt az égnek száz csillaga

Játszhat akár nagy boldogságot is
a gyermek is látja mennyire hamis
hiába döngeti a nagy falakat is

Aki csak gyűlöletben él
szépet nem lát csak rútat nincs fedél
fölötte megvédeni magától esett helyeinél

valami csúfnak rútnak a magánakvalónak
a szépségre sosem virradónak

... előtt

valami jön de nem tudod ki az
aki majd rád köszön csak érzed
a felvillanó fényeket rőtes lángokat
s talán úgy érzed ez az épp ezt kérted

jöhet feléd akkor tudod meg csupán
mibenlétének titkát furcsa életét
amikor már tovább haladt s egy pillantás után
rájössz ő kellett volna vonod élted mérlegét

valami előtt állsz de nem tudod hogyan
fogadd mert még nincsen veled
az a tudás hogy várhasd boldogan
és őt magát ő-szintjén értheted

... előtt... után... vagy netalán között?
hogyan viszonyítsd most ezt a furcsa jelent?
szívedbe bizonytalanság költözött
a józan ész pihenőbe vagy tán nyugdíjba ment

csak vársz és tébláboldsz rendje most nem lehet
az örök változónak túl vagy mindenén
a betűkről mégis hiányzik az ékezet
és a hiány bizonyosságot most nem terem

...előtt... előtt... után... után... helyett... helyett...
csak játszik veled a szó ez most nem pontos fogalom

hogy általa nyerj áldást és biztos helyet
s hogy hogyan kéne én se tudhatom

a változás köszön s a kerengő szavak
valami titkot hoznak s tán rejtelmeket
tán általuk omlanak majd le romlott falak
és termek mélyén ősi zsoltárok zengenek

előtte állsz és mégsem tudsz róla semmi biztosat
de vonz az érzés közelre lépni és
talán ez lesz a végső fénylő áldozat
valami lezárul előtte állsz s a lét egy remegés

FRIDÉL 2020

Bolyongás

szeretni vélni harmóniát mégsem találni
egy bolyongás az élet tudása só vagy tudom is én
míg keresgélisz az élted végén vagy kezdetén
nem jön amit vársz és nem is kell neked akármí
több a bizonytalan mint a biztos tudás
csak keresgélisz hogy utad megtaláld
és mindent vársz csak nem a rettentő halált
és nem ezt ez nem neked való vesszőfutás
míg pislákol valahol az értelem
fényénél melegszel egykor majd tán elvezet
ahol a szellem titka vár s tán égi élvezet
melyről vallod: jó hogy megadatott értenem
míg vársz leszáll az égi köd s te nem tudod
most merre lépj de egy kedves kéz vezet
a jó célod felé hogy megvalósítsd lényedet
és meg ne tévelyedj ha utad befutod
az élet furcsa bál táncolni mégse tudnak oly sokan
a botlásaikat hívják rendnek mondd ki érti ezt?
ha egyszer adva van az út a vágyuk nem ereszt
hogyan felé tartsanak csodásan-boldogan?

nem kell a válasz csendbe hull a szó
csak ködlik s egykor kibomlik csodás való

Bizonyosság

lépések biztonsága ősi nagy erő
mely elvezet hová tartani vélsz
s hogy árnyékból lépsz éppen elő
vagy fényben állsz oly mindegy nem félsz
a biztos léptek tudása sokszorozza meg
az egyetlen hatást mely vonzhat másokat
a tudásban a szív meg nem remeg
csak visz sodor áldása vár s fogad
úgy lépni biztosan sokaknak vágya ez
mert lesújtja a féltékenység a hinni nem merőt
és onnan kelni oly nehéz a hit hiánya rongyra vesz
nélküle nem játszhatnak nagyot előkelőt
a biztonság a jó szülő ajándéka életre szól
el nem veszíted tarsolyodban lapul
s ha elvesznél is percekre majd valahol
előkerül vigasztal erőt ad olthatatlanul
úgy lépni biztosan hogy benned élnek ők
az őseid és nagy hitük mely vízen sőt falon át vezet
léptedben ők lesznek a veled érkezők
hogyan koronázzák méltón éltedet
nincs nála nagyobb kincs ezt tudja mind talán
ezért hogy epedve várja bár érdeemtelen
hogyan ráköszönjön változások hajnalán
és akkor lépni... bizonyosan... végtelen

Mennydörög

távolban mennydörög
hogy csak úgy zeng az ég
megremegnek a nyugtalan délkörök
s egy pompás virág elveszti színét
villámok távol szórnak áldást
a földre amely új erőre kap
bízni kell bízni bízvást
s e hitre bizonyság te vagy magad
míg közelít vagy távozik a zápor
a feszültség a légben nőttön nő
tán észre se veszed máskor
ám most ez egy démoni erő
mely csapni készül fölöttünk vívni
s ha meg is üt majd elléphetsz tovább
mert történetét neked kell megírni
hogy aztán elköszönhess: jó éjszakát!
távolban mennydörög mindenki vár
arra a könnyítő hatásra amely veled
együtt köszönti az éj kapuinál
mindenki álmát mely csendesen lépeget

feléd vagy másfelé nem tudni jobb
de hatása a legszentebb dolog

FRIDEL 2020

Szeretet

Szavakba önteni képtelenség
mégis próbálkozunk ha kell ha nem
más ez ugye mit az érdektelenség?
ha adva van kísér végig az életem
Akiben él a vágy szeretve lenni és adni sokat
nem sajnál nagyot tenni másokért
és soha nem áldozna fel gyáván másokat
de küzd ha kell bátran s az áldozatért
semmit se vár csak lép tovább ha érted
valami nagyot tett s a hálás szóra hárít
tán fel se foghatod több ez mint kérted
és illantában is csak ad semmire nem számít
Pillantásában gyermek néz feléd
annyira tiszta hogy alig hiszed
hogy több ez a világnál ha ő toppan eléd
gyermeklépéssel szépítve életed
Szeretve lenni jó egy égi béke áldás
hullik reád csak záporozva mind
egyszerre áldozat és józan megbocsátás
mely által most reád a Teremtő tekint
Nincs szebb és tisztesebb ennél a pillanatnál
amikor szembesülsz a Lénnel általa
ha megvilágosulsz s hogy mennél vagy maradnál
csupán egy másodperc mely áll vagy veled száll haza

Szeretet! zengi minden zug s csak él szava

Diadalkapu helyett

Diadalkaput érdemelt volna, mégse várt rá más, csak a család meg a társak. Hiába, no, mindent túlharsogott a világtörténelem. És különben is, az igazi nagyság csak lassan tudatosul azokban, akiknek azonnal rá kellene érezniük legalább, milyen értékes ajándékot kaptak honfitársukban.

Voltak persze társak és követők, akik mindezt már a kezdetektől fogva pontosan értik. És vannak, akik csak nézik, csak azt nem tudják, mit kellene hozzászólniuk. Amit gondolnak, vagy amit a rosszmájú blogolók koholnak ráérő idejükben?

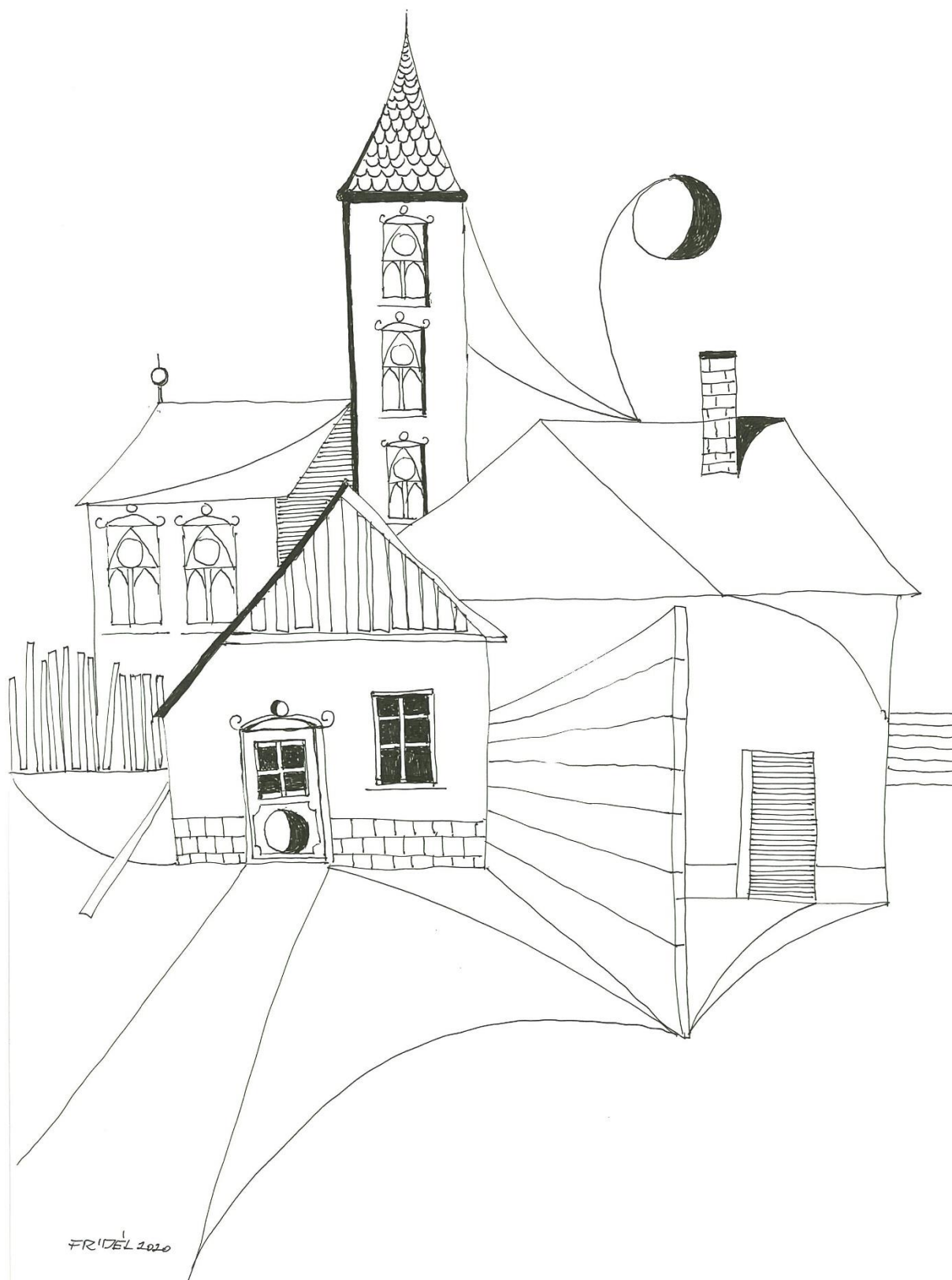
Nem volt diadalkapu, de volt, aki odaképzelte. Nem túl praktikus egy szürke reptéren, de odaillett volna. Már ha akad, aki odaképzeli előzetesen. Azért kicsit bizarr... No, mi is? Hát csak ez a hiányérzet, meg annak tudata, hogy valaminek ott kellett volna állnia... Meg hát azon felül valakiknek... Valakiket is odaképzeltünk, akik mégse jöhettek. Mert éppen máshol voltak. És mert nem állhat ott mind a tizenötmillió, akinek azért mégis illett volna...

Odafentről nézve minden olyan békésnek tűnt, mondja az ifjú úrhajós, aki visszatért. Békésnek? Ez valóban a csoda. Lehet, hogy Isten is békésnek látja ékes teremtményét, a Földet és rajta a megvadult hangyákat, amelyek egymásra lövedékeket és cifra átkokat hánynak? Ki érti ezt?

Csak a költő, aki ebben a bor- és vérgőzös mában is meglátja azokat a napi szépségmorzsákat, amelyek visszajuttatják az isteni rend birodalmába, ahonnan őneki is megadatott, ami Kapu Tibornak, ennek a modern hősnek, hogy romlatlanul szépnek láthassa életünk bölcsőjét, ahonnan kár elvágyni, mert sehol nem lesz olyan szép és harmonikus (no, legalább olykor), mint életünknek ebben az áldott pillanatában.

Nem volt diadalkapu, de bizonyára lesz máshol, ahol már nagyon várják ezt a visszatértet, a mi hősünket. Igaz, ő bennünket ugyanúgy nem fog látni, mint ahogy a Föld fölött elszáguldó úrhajó utasai sem látják az odalent rohangáló hangyanépet. Nem látják, hogy szinte kiég lent a fű a forróságtól, amin semmit nem segít, ha ráadásul még iszonyatos fegyverek ontják a hatalmas lángokat. Ezek is felperzselik a földet. Sebeket ejtenek rajta, ahogyan a kipusztult fák is csonkjaikban megalázva állnak... éltük maradéka mementó. Még a kimondott szó sem méltó arra, hogy kifejezze azt az emberi drámát, amely, akár a szerteoszló füst, fölöttünk lebeg... és szennyez. Szennyez, mert csak ezt tud.

Nem volt diadalkapu, de utolérlik kapu Tibort az utána küldött üdvözlő szavak. Köszönet illeti mind a tizenötmilliótól, akiről ő egyetlen pillanatra sem feledkezett meg. Hát üdv az űrangyalnak és üdvözet a jövő tudományának! Ave!

Lidérc

Valamelyik ostobának mindig ott kell nyomulnia
ahol semmi keresnivalója nincsen
a keze már félig ott van a kilincsen
hogy gyorsan távozni tudjon ha el kellene szaladnia
Lidércként üldözi az éppen kiszemeltet
nyomában van éjjel és nappal vajon ő mikor pihen?
csak úgy elkapja a választ röptiben
és pontosan tudja kit kell körbehízelegnie: a kegyeltet
Ez a nyomulás már kész iparág no nézd csak!
hogy rendeződnek szabályos sorokba mind
tekintetük az istenként pózoló latrokra tekint
akik fals kornyikákkal zengik nekik legújabb vágyaikat
Lidércként üldözi a sors a daccal tévelygőket
mert másat fújnak mint ahogy azt szerinte illene
ám füleiknek az a legpompásabb zene
amely zörömből akárha összevernének rossz fedőket
és ajtón-ablakon hisztizve dörömböl
míg a megtépázott idegek lázongani kezdenek
és ő még mindig követi hogy majd akkor fogja meg
amikor nem hinné s hogy rájön a frász a félelemtől
Lidércként követi a sors a szikkadt agyúakat
akiknek mindig egy a fontos: a mindennapi szajré
csak ezek láttán tör ki belőlük az evoé az ajvé
s te csak nézed mind a büszke bárgyúakat

Íme a nagy csapat

Pertu

Pertuban lenni a fél világgal
vagy még annál is többel
van kinek ennyi a vágya több nem kell
beéri olcsó fantáziákkal
De mikor annyira menő az a pertu
csupa VIP celeb influenszer bárki látja
hogy ő mindezeknek csókos barátja
és onnan a magasból néz le hogy hejehu-
ja mindjárt vidámabb az élet
csupa buli meg parti és nagy ováció
tölti ki életét annyi a szenzáció
hogy nem is gondolnád hogy ez érted
van és te csak élvezd míg órád le nem telik
míg rád nem szólnak: na most már indulás!
eleged lódítottál te barbár okostojás
hiába hogy lépteid folyton ezeket kergetik
s aztán úgylis elfelejtik szépen hogy pertuban voltál
mindjűkkel hiszen megy tovább a puccparádé
nekik még mehet hajnalig a nagy hacacaré
és te előttük magad pokolra gurultál
de neked emlékezni még vígan szabad
hogy így meg úgy mennyi haverod volt ugye látható
és csupa pertu meg csókos akiket ott visz egy nagy hajó
és ez igaz is de időd lejárt többé nem tölti vágyadat

Macskakupec

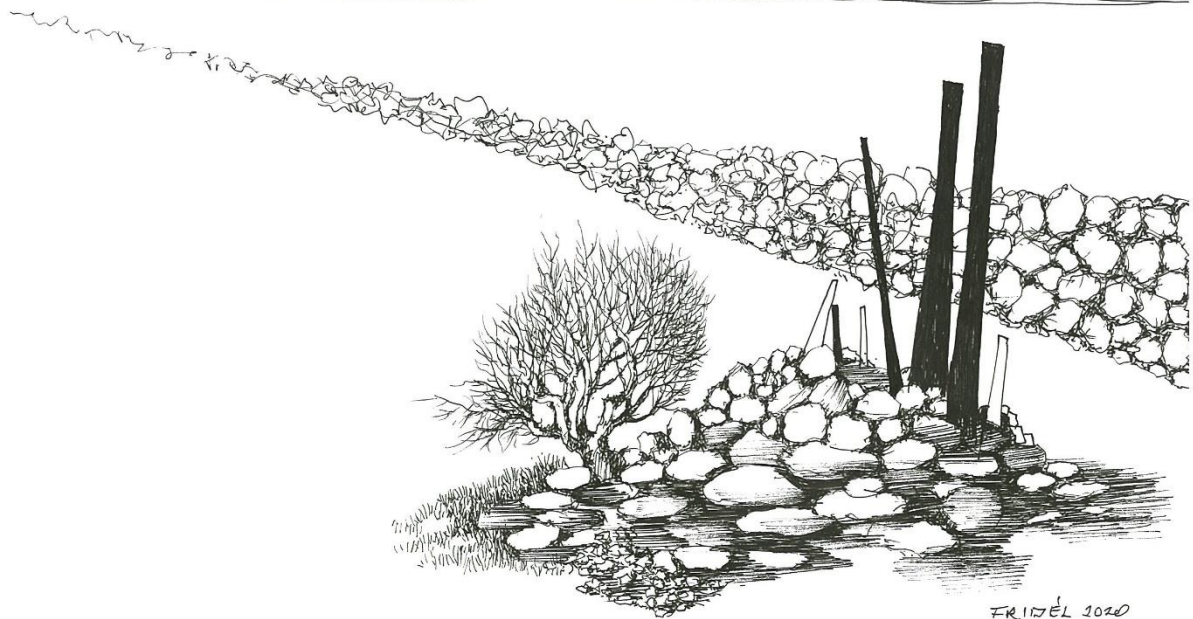
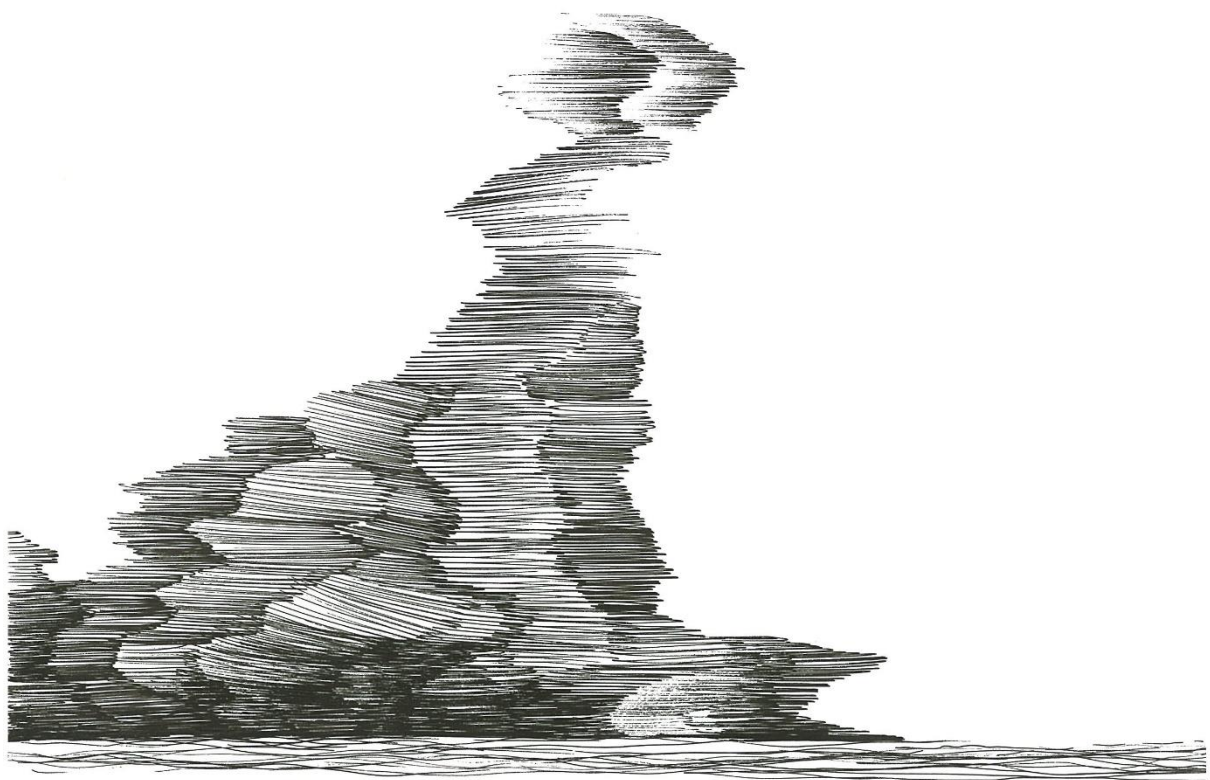
Volt egyszer egy macskakupec
kinek a létezése is egy képtelenség
de ő úgy vélte gazdag lesz miközben ad és vesz
cirmosokat s hogy majd dúskálhat mint a végtelenség
és annak minden porcikája de hol is vannak a cicók?
lapulnak szatyorban? kosárban? kis ketrecekben?
és sírnak hogy kitolt velük a gonosz Mihók
aki járhatna inkább odafent a fellegekben?
a kis tigriseket senki nem kérdezte meg
hogyan kerültek a Mihóknak rejtett zsebibe
de ők már unták a kénytelen ketrecek
és körmüket vájták az árulójuknak vastag bőribe
Mihók meg úgy kivágta mind onnan a cirmosokat
hogyan futottak rémülten világgá s szerteszét
és mind meggondolták aztán az ily kalandokat
nem is dicsekszenek vele nem dorombolnak szép mesét
a macskakupecről aki tanulhat még boltolni tán
ha majd kiheverte a sűrű karmolásokat
avagy nézhet jobb foglalkozás után
máson keresve sűrűn jó sok forintokat

ha ugyan a szép esze addig még megmarad

Elsimul

végül majd minden elsimul
akarva-akaratlan
az átkozódók ajka némaságba hull
mindig és szakadatlan
elfelejtenek minden cifra szót
amely addig rontotta a levegőt
megzavarva a rendet a csendbe burkolót
és semmi nem lesz úgy mint azelőtt
végül a csendnek selymes hullámai
hömpölyögnek szétáradva mind
és a világrosszak szüntelen ártásai
eltűnnek mint illanó köd mint olvadt hó odakint
végül megmarad mementónak az ember
aki erre vágyott s most hogy megkapta mégse örül
mert bár kellene önmagával szembenézni nem mer
csak keringél kótyagosan önnön roncsa körül
végül minden átváltozik és az új rendben
minden ismerős mégis idegen, látod?
jóllehet meglennél fáradtan és csendben
azt a kiutat most mégse látod s nem találod
aztán mégis csak elsimul a lények rendje egykor
az ember csak nézi arca és lelke egy merő csodálat
mintha értené mégis megrettentí ez az új kor
és minden elsimul tavaszillat marad csupán utánad

FRIZÉL 2020

Tartalom

Tudom is én.....	7
Eltársak.....	9
Azt mondják.....	11
Kiáradás.....	13
Végtelen.....	15
A lélek tükre.....	17
Naponta.....	20
Vidám kis barakk.....	22
Pokoli fények.....	25
Ez a mi egünk.....	27
Barbárok vagyunk.....	29
Szpojler.....	31
Búcsúzkodó.....	33
Gyűjtemény.....	35
Glória.....	37
Mintha... ..	39
Egyetlen levél.....	41
Csicsereg.....	43
Konklúzió.....	45
Mint egy csendes alkony.....	47
Öregek.....	49
Csillagkapu.....	51
Lendület.....	53
Érzelmek cunamija.....	55
Pulzár.....	58
Megtört varázs.....	60
Angyalok.....	62
Leskelődő.....	64
Nyugtalan.....	66
Gyász-soroló.....	68
Világszínpad.....	71
Lázadás.....	73
Tudomány.....	75
Csendben.....	78
Emberrablók.....	81

Világos	86
Késhegyen	88
Bürokrácia	90
Áhítat	93
Karikázó	95
Könyvekre várva	97
Nem mindegy.....	100
Remeg a föld	102
Fekete nap	104
Hőség	106
Gyermekbárat	108
Állatkert	110
Anyag, anyag, anyag!	112
Elegy.....	114
Még kering.....	116
Zuhatag.....	118
Zenei kísérletek	120
Minden óra	123
Veszekedők	125
Díjeső	128
Életképek	130
Ünnep.....	134
Három delfin	137
Rettenetes	139
Álomképek.....	141
Valaki szólt.....	143
Mindenki kalkulál	145
Két lavór.....	147
Távolodás.....	149
Macskák a visszhangban	152
Hős született.....	155
Emberek	157
Gyűlölet	160
... előtt	162
Bolyongás	165
Bizonyosság.....	167

Mennydörög	169
Szeretet	171
Diadalkapu helyett	173
Lidérc	175
Pertu	177
Macskakupec	179
Elsimul	181

Murawski Magdolna újabb verseskötetét forgathatja és lapozgathatja a líra iránt még érdeklődő olvasó. Nem újdonság, hogy a költő lelkén a vers valahogy mindig megterem. A pergő jambusokban Murawski lelke üzen, aki úgy érzi, egyre távolodik innen. Időskori spontán versei, akár az improvizáció a dzsesszben: egy-egy vezérmotívum alapján variálja őket, hogy végül másfelé konkludáljon. Ez se véletlen. A valaha sikeresen zenélt költő az érzelmek és gondolatok tiszta forrásából merít, hogy kései lírája modern, már kevésbé kötött formákat öltönn.

Hetvenhét vers, ami nem egészen olyan, mint hetvenhét magyar népmese. Magyar versek, amelyekben egyre jobban feloldódik a központosítás. Egyre kevésbé illenek bele az írásjegyek, amelyek hiánya mégis inkább egyfajta logikai játékokra hív. Nem lehet irigyelni a fordítókat, akik más nyelvekre ültetik át ezeket a költeményeket, amelyek ezzel a formabontással Wagnert idézik, a végtelen dallamot. Murawskinál ez mégse afféle wagneri utánérzés, hiszen tudjuk, hogy nem szereti Wagnert, akit érzélgősnek tart. Lehet ezen háborogni, de hát az ízlésnek nem lehet parancsolni, az szabad, akár a lélek. Murawskit se kötelező szeretni, de azért lehet.

Szonettek is rejt el a költő, aki, mondjuk így, szabadon játszik a formákkal. Versben és zenében fogant tájképek, amelyeket a lelkén átszűrve teremt és viszi, menti, mint a macska szájában a kölykeit. Egyiket a másik után. Konklúzió, mondja, és mi elhisszük neki. Egy tartalmas élet összegzései ezek. Kár, hogy kevés figyelmet kapnak ebben a mai szikár és sivár világban, mely annyi dadogást és túlzásba vitt rövidítést terem.

Az új versek nem éppen sms-stílusban keletkeztek. Mondandójuk sem zanzásított és nem is zanzásítható. Tovább kell gondolni őket. Talán nem véletlen, hogy a költő hidegre kitettnek érzi olykor magát, annyi közönyt tapasztal. Nemcsak a saját sorsa iránt, hanem minden emberi sors iránt, amelynek lehetne szebb íve és rajzolata is.

Murawski Magdolna nemcsak korrajzot nyújt ebben a lírai panorámában. Változatos témákkal, amit rég megszoktunk tőle. Nem foglalja ciklusokba a költeményeit, sokkal inkább felfűzi őket, egyik gondolatot a másikba kapcsolva, vagy hirtelen váltva, meglepetéssel ezzel az olvasókat. Műveinek ez is szerves része, mondhatni fűszere. Tengelyt akaszt a korszakkal, amelynek nagy kritikusa. Bírálati jogosak. Az emberiség nem talál jobb megoldást ellentéteire, mint a háborút. Murawski viszont békéért kiált. Minden asszonyi ösztönével és minden gondolatával.

Hát többek között ezért is kell olvasni őt. Megint Fridél Lajos remek grafikáival illusztrálva. Negyvennyolcadik kötete ez Murawski Magdolnának, verseskötetei között pedig a tizennyolcadik. Én mindig jó szívvel ajánlom elolvasásra.

Lopes-Szabó Zsuzsa